

NOVI TEČNIK

GLASILO OBČINSKIH ORGANIZACIJ SZDL CELJE, LAŠKO, SLOVENSKE
KONJICE, ŠENTJUR, ŠMARJE PRI JELSAH IN ZALEC

Z UREDNIKOVE MIZE

Prestopili smo v novo leto, ki se od starega razlikuje tudi po tem, da je en dan daljše. Kam bi s tem dnevom še nismo razmišljali, je pa že zelo blizu. Le še toliko dni kolikor ima leto tednov. In, če v začetku leta načrtujemo, izdelajmo načrt še za ta dan, ki nam ga je v to leto vrnil še leta 1582 papež Gregor XIII.

Se odločimo za kakšno akcijo, ki bo utrdila povezanost ljudi, humanizem, solidarnost; udarila pečat ljudskemu ravnanju, bogastvu človekovih vrednot. Recimo, da enodnevni osebni dohodek namenimo za nekaj najbolj koristnega, potrebnega, drobnega, a vendar dovolj velikega dejanja, ki nam bo v ponos. V celjski občini, na primer, bi zbrali (po mojem izračunu) prek 4 milijone dinarjev. Koliko v vseh občinah? V vsaki občini zmoremo iz zbranih sredstev postaviti »strijen spomenik naše pripadnosti ljudski solidarnosti in vzajemnosti«.

Smo za to?

VAS UREDNIK

15. stran — OB NOVEM LETU O ROJSTVIH, POROKAH IN NESREČAH

V VRH NOVEGA LETA

O ČLOVEKU

Ob Novem letu je vselej priložnost za kramljanje med sosedi, znanci, prijatelji. Seveda tudi med nami, dragi bralci Novega tednika in poslušalci našega radia. V novoletnem kramljanju se ponavadi izognemo vsemu kar nas karkoli spominja na tisto s čemer v preteklem letu nismo bili najbolj zadovoljni. Raje govorimo o prihodnosti, slikamo si jo lepše kot ulegne biti. Kajti med letom tako in drugače pride vse polno tistih pogojnikov, zaradi katerih se naše, pa čeprav še tako skromne želje vselej in vse v celoti ne moremo uresničiti. Pa vendar ostane velika želja doseči cilje, ki si jih postavimo na pot, daleč pred sebe. Nič ne de, če se nam potem sproti izmikajo, vsaj vemo, da jim gremo naproti. Tako se tudi sami Tisto na delu in v delovnem okolju, v sosesčini.

Veliko takih želja je med nami, mnogo želja pa je skupnih. Ni ga, ki jih ne bi želel sebi, svojim in drugim. Za novo leto smo si pozeleli, resnično od srca zdravja in predvsem zdravja. Zadovoljstvo pa si bomo ustvarili sami. Tisto na delu in v delovnem okolju, v sosesčini, v domačem krogu, pač povsod, kjer človek s svojo navzočnostjo vnaša življenjski utrip. Med temi mnogimi željami, ki si jih, dragi bralci in poslušalci, obojestransko želimo je tudi ta, navidez skromna in nezahtevna: mi, ki smo odgovorni za urejanje radijskega programa in časnika si želimo oba medija čimbolj približati vam, tako kot si vi zanesljivo želite, da bi v radijskih oddajah in na straneh Novega tednika našli kar največ tistega kar vas priteguje k poslušanju in branju.

Med letom smo od bralcev Novega tednika prejeli na stotine pisem, večino smo tudi objavili. Iz mnogih pa smo črpali pobude, da bi jim zdaj v novem letu in v vsebinski zasnovi časnika dali primerno mesto na straneh Novega tednika, ki bo tudi poslej prihajal vsak četrtek v vašo hišo. Radi bi ga spremenili, zboljšali, naredili še zanimivejšega, seveda z vašo pomočjo, s sodelovanjem naših številnih sodelavcev, stalnih in tistih, ki se le poredkoma oglašajo. Brez tega sodelovanja se te naloge ne bi mogli niti lotiti.

Vendar gojimo veliko upanje, da bomo, ne le ohranili naše sodelovanje ampak, da bomo medsebojno povezanost od Rinke do Sotle le še bolj utrdili. Koliko je še drobnih dogodkov, ki jih ne zabeležimo, koliko je še ljudi med nami, ki zaslužijo, da njihova humana, delovna, človekopoljubna dejanja razgrnemo pred širšo javnost. Življenje v krajevnih skupnostih je steklo. Ljudje se v njih organizirajo, uresničujejo svoje načrte in dogovore, med seboj si pomagajo, družno skrbijo za napredek svojega kraja, za razvoj kulturne dejavnosti, za socialno varnost in družbeno pomoč. Sosedska samopomoč si utira pota med vrednote humanizma, humanizem postaja odlika našega socialističnega samoupravnega sistema. Nekam rada nam ta vprašanja uidejo, včasih se nam zdijo celo sama po sebi umljiva. Morda tudi zato včasih presojava, da je življenje enolično, da se vse peha za denarjem, da smo bolj nezadovoljni kot bi lahko bili. Tudi k spremembi tega stanja bi radi prispevali. Zato se bomo bolj usmerili k pisanju o človeku, o njegovih tegobah, o njegovem delu in delovanju, odkrivali in pospeševali bomo solidarna nagnenja in dejanja, ki jih ne manjka v našem vsakdanju. Na naših straneh bomo vselej odstopili prostor za vse kar človek povezan z ljudmi počne, da bi ohranili pridobitve ljudske revolucije, ljudsko revolucijo še naprej ponostvarjali, branili priborjeno svobodo in varovali družbeni red, ki ga je naš človek sam ustvaril.

Skratka v našem pisanju v Novem tedniku in v poročanju na valovih naše radijske postaje želimo prodreti do posameznika, da bi prek njega sestavili mozaik ljudskih naporov v življenju, ki ga živimo, bogatimo in, ki bi mu radi dali neponarejeno podobo, čimbolj pristno. Takšni nameravamo prihajati k vam v hišo.

To so naše želje tega leta. Verjamemo, da tudi vaše, dragi bralci in poslušalci. Tem našim skupnim željam, dodajamo še eno, ki jo izrekam v imenu novinarškega kolektiva Novi tednik: usó srečo in zadovoljstvo v novem 1976. letu!

Prvi občan, ki so ga pozdravili v novem letu v celjski porodnišnici, je bil drugorojenec Majde Tuškove — Matjaž. Deček se je rodil 1. januarja 1976 ob 1.40. Krepak deček, ki mu je sledilo sedem deklet, je jasno in glasno zavekal ter odločno zaključil mednarodno leto žensk. Mamica je zaposlena v vojniškem oddelku bolnišnice, zato so zdravstveni delavci bili še bolj ponosni in pravijo, da je prvi občan rojen v novem letu, ostal kar pri hiši ... Foto: DRAGO MEDVED

VIŠJE KMEČKE STAROSTNE POKOJNINE

Prispevki kmetov naj bi ostali isti, starostne pokojnine pa se bodo povišale od sedanjih 300 na 410 dinarjev, so odločili na nedavni seji skupščine skupnosti starostnega zavarovanja kmetov. Istočasno so sprejeli tudi začasno financiranje sklada starostnega zavarovanja kmetov v tem letu. Po predvidevanjih bodo izdatki zajeli okoli 40.000 kmetov, 1500 kmetov borcev in 2600 tistih, kmetov borcev, ki že uživajo varstveni dodatek in so socialno ogroženi, njih višina pa je eca 246,8 milijona dinarjev. MST

OBISK V VOJAŠKI ŠOLI

35 mladincev iz Celja je pred dnevi obiskalo vojaško gimnazijo in institut v Ljubljani. To so bili mladinci, ki se po končanem šolanju v Celju nameravajo odločiti za vojaški poklic. V Ljubljani so jim tako povedali, kako poteka šolanje, mladinci pa so si lahko ogledali tudi vse prostore s kabineti in spoznali začetke vojaškega življenja. V februarju si bodo celjski mladinci ogledali še tehnično šolo za nižje oficirje v Zagrebu. Vsi ti obiski sodijo v okvir priprav, da bi se čimveč mladih odločilo za vojaški poklic. Le-tošnji odziv je napram prejšnjim letom izredno dober, vendar še vedno premajhen za vse potrebe. Torej, kdor je pred zaključkom šolanja v Celju, se še vedno lahko odloči in v naslednjem šolskem letu nadaljuje šolanje na eni izmed vojaških šol tako v Ljubljani, Zagrebu ali kje drugje.

PO 479/1977

20. decembra so v Delavskem domu v Zagorju podpisali samoupravni sporazum, s katerim se delavci trgovskega podjetja POTROSNJA Zagorje pridružujejo delavcem celjske TKANINE kot temeljna organizacija združenega dela in kot 49. TOZD v SOZD DOBRINA.

KONUS

USPEH USNJARNE

Vrsto let se je Usnjarna konjiške organizacije Konus otepal s težavami, ki so bile posledica tako neusklajenega proizvodnega programa, kot tudi zastarele proizvodnje predvsem v nekaterih oddelkih. Zaključni račun za leto 1975 pa kaže, da je Usnjarna vendarle prebrodila največje težave in zaključila poslovno leto celo z majhnim dobičkom. Kako so delavci dosegli ta pomemben uspeh pa nam je povedal Marjan Cerar, vodja TOZD Usnjarne.

»Vsi delavci smo zelo zadovoljni z rezultati, ki smo jih dosegli v preteklem letu, še posebej zato, ker smo složno poprijeli za delo in so zato to rezultati dela nas vseh. V mesecu maju preteklega leta smo imenovali sanacijski odbor in v njegovem okviru tudi strokovno grupo, ki je proučila celoten asortiman naše proizvodnje. Ta strokovna grupa je ugotovila, da je v naš proizvodni program vključenih veliko takih proizvodov, ki jih trg ne sprejema, zato je proizvodni program skrčila, ga dopolnila in v celoti prilagodila potrebam jugoslovan-

skega tržišča. Povedati moram, da so delavci z zanimanjem spremljali izvajanje sa-

nacijskega programa Usnjarne in da so na sejah samoupravnih organov postavljali zelo konkretna vprašanja v zvezi z določenimi nalogami. Verjetno je obsežen in zahteven sanacijski program vplival tudi na bolj zavzeto delo samoupravnih organov, ki so se v celoti vključili v uresničevanje nalog sanacijskega programa. Kot sem že dejal, so prvi uspehi sedaj tu. Vendar pa ne smemo pozabiti, da nas čaka v letošnjem letu še vrsta nalog, predvsem pa bomo morali večjo skrb posvetiti izboljšanju kvalitete naših izdelkov.«

D. S.

CIRIL PREZELJ

O DRUŽBENI SAMOZAŠČITI

Razvoju družbene samozaščite posvečajo v žalski občini veliko pozornosti. Pravzaprav je družbena samozaščita v tej občini že našla svoje mesto, čeprav se še pojavljajo določeni problemi.

O družbeni samozaščiti smo se pred dnevi pogovarjali s Cirilom Prezljem, načelnikom oddelka za notranje zadeve pri Skupščini občine Žalec.

»Družbena samozaščita v naši občini moramo oceniti iz dveh vidikov. Če ocenjujemo družbena samozaščito v naši občini v primerjavi z regijo in republiko, lahko rečemo, da smo na tem področju precej daleč pred ostalimi občinami. Če pa jo ocenjujemo iz vidika nalog, ki smo si jih zadali v okviru družbenega dogovora, smo lahko kritični in ugotovimo, da smo še premalo napravili. Z nekaterimi nalogami namreč precej kasnimo. Morda smo na vse skupaj gledali preveč optimistično. Nismo se zavedali, na kakšne probleme bomo se naleteli.

V vseh organizacijah zdru-

ženega dela in v krajevnih skupnostih sedaj zelo pospešeno sprejemajo razne samoupravne akte, v katere vgrajujejo družbena samozaščito. V večini organizacij združenega dela in tudi krajevnih skupnostih že formirajo razne komisije in odbore kot koordinacijo dejavnosti s področja družbene samozaščite.

Sicer pa je treba povedati tudi to, da imamo v krajevnih skupnostih komisije s področja preventive in vzgoje v cestnem prometu, na novih ustavnih principih imamo organizirano skupnost varstva pred požarom... Je pa res, da na vsebinskem področju nismo napravili še

prav ničesar. Z uresničevanjem pravno organizacijskih nalog bomo šele določili, kako naj se obnašamo. Vsebinske naloge pa iz tega šele sledijo. Gre za to, da bo naš delovni človek družbeno samozaščito sprejel za svojo, da bo sam znal ocenjevati sovražne dejavnosti, negativne pojave in bo lahko na njih reagiral na ustrezni družbenopolitični način.

Vse več je primerov, ko na seminarjih, na raznih posvetih in simpozijih obravnavajo tudi teme s področja družbene samozaščite. Sicer pa so vprašanja družbene samozaščite obravnavali že na seji občinske skupščine ter v okviru Socialistične zveze. Se pravi, da smo dokaj aktivni tudi, kadar gre za vsebinska vprašanja.

NT: Kaj bi bilo treba storiti, da bi družbena samozaščita še bolj zaživela?

C. Prezlj: »Predvsem bomo morali usmeriti vse napore v to, da uresničimo vse naloge, ki smo si jih zadali v družbenem dogovoru o samozaščiti in v akcijskem programu o uresničevanju ciljev in nalog samozaščite.

Seveda pa bomo morali našim občanom vse bolj pojasnjevati, kaj je družbena samozaščita. Zato bo treba našo javnost o tem bolj informirati. Občanom je treba privzgojati varnostno kulturo.«

JANEZ VEDENIK

ŠEMPETER

USTANOVljen MARKSISTIČNI KROŽEK

Pred kratkim so na osnovni šoli Bratov Juhart v Šempetru ustanovili marksistični krožek, katerega mentor je tov. Debličeva. V krožek so včlanjeni predvsem učenci višjih razredov, ki naj bi si pridobili osnovno marksizma za srednje šole. V okviru tega krožka prirejajo razna predavanja in razgovore v sodelovanju z delavsko univerzo iz Celja.

Na zadnjem srečanju, ki je bilo prejšnji teden, je učencem govoril prof. Janez MEGLIČ o razvoju religije ter o odnosu države do cerkve.

E. M.

TURIZEM

V NOVO LETO

Ni naključje, da ima turizem v našem tedniku svoje stalno mesto in prostor. Stalno rubriko. Tudi letos na peti strani. Prav tako ima ta dejavnost svoj stalno odmerjeni prostor — vsak drugi petek — v sporedu celjskega radia. Na vsak način je tudi v teh ugotovitvah zrcalo pomembnosti turističnega gospodarstva na našem območju. Pa tudi aktivnosti turističnih organizacij, društev in zvez.

Čeprav smo že doslej, tako v tednikovi rubriki kot v radijski turistični oddaji, posvečali veliko pozornost amaterskim turističnim delavcem in društvom, v katerih se udeležujejo, bomo v obdobju, ki je pred nami namenjali tej aktivnosti našo največjo skrb. In da ne bomo v teh prizadevanjih osamljeni, vabimo turistična društva, da nas redno obveščajo o svojem delu, akcijah in drugem, kar pripravljajo, o problemih, s katerimi se srečujejo... skratka o vsem, kar je značilno za njihovo aktivnost. V njej pa so

ljudje, turistični delavci. Da bi se jim tudi mi oadotčili za njihov trud in jim na naš način izrekli javno priznanje, bomo bolj kot doslej objavljali kratke pomenke z njimi ali jih kako drugače predstavljali.

Ce kdaj, se bo zlasti letos, bila velika bitka za pridobitev novih zmogljivosti in za izboljšanje starih. Ugotavljamo namreč, da je nadaljnji razvoj turizma na našem območju v veliki, če ne največji meri odvisen od hotelskih in drugih kapacitet. Večina sedanjih je stara. To zlasti občutijo Dobrna, Celje, Velenje in še kdo.

Nov impulz v turističnem življenju v Gornji Savinjski dolini, Dobrna že dolgo časa čaka na začetek gradnje novega hotela. Prav tako Celje, kjer se je v zadnjem času po službi združenega gostinskega podjetja marsikaj spremenilo. Sicer pa turizem niso samo gostinski delavci, gostilne in hoteli. Zato tudi drugim vprašanjem ne kaže obračati hrbita.

Prizadevanja za povezovalje gostinstva se bodo nadaljevala tudi letos. V Celju in na širšem območju v tem pogledu še niso rekli zadnje besede. Morda pa bi kazalo oceniti tudi sedanjí položaj naših zdravilišč in videti, ali je oblika kot jo ohranjajo še vrsto let, najbolj primerja za zadajšnji čas in za nadaljnji razvoj?

Hvaležna je ugotovitev, da smo v Celju, v okviru ekonomskega šolskega centra, dobili tudi šolo za turistične kadre. Kako bi bilo, če bi se ti mladi ljudje že v času šolanja povezovali s turističnim življenjem, čeprav je na dlani, da imajo šolske obveznosti daleč primarno mesto.

Nalog, tudi naših, ki se jih bomo lotevali v rubriki in radijski oddaji, s tem seveda ni konec. Na vsak način bomo tudi v prihodnje podprli vsa pozitivna prizadevanja za nadaljnjo okrepitev in uveljavitev turizma na širšem celjskem območju.

M. BOŽIČ

Naj velja prva letošnja »turistična« fotografija Lučam. Lahko bi tudi zapisali Arničevim učam, kraju v Gornji Savinjski dolini, ki se je močno izkazal v akciji za ureditev naselja pa tudi v turističnem življenju.

VELIKO ZANIMANJE ZA KMEČKI TURIZEM

Ob zaključku lanskega leta so predstavniki celjske turistične zveze obiskali večje število potovalnih agencij v Zagrebu, na Reki in v Cakovcu. Celjani so jih založili s predavand-

nim materialom za naše območje ter se z domačimi pogovorili o njihovih željah in predlogih za obiske naših turističnih krajev. V večini agencij so pokazali precejšnje zanimanje za naše območje, predvsem še za zdravilišča pa tudi za kmečki turizem in za smučanje. V kmečkem turizmu bi morali imeti najmanj desetkrat več ležišč, če bi hoteli zadovoljiti izredno veliko povpraševanje. Potovalne agencije iz navedenih krajev so za letošna

povedale tudi večje število šolskih izletov na celjsko območje. Tudi ta napoved ni prišla brez razloga. Lanski izleti so namreč lepo uspeli in zlasti celjsko olepševalno in turistično društvo se je zavzelo, da so otroci videli vse glavne spomenike in značilnosti mesta ob Savinji. Sicer pa so tudi ti razgovori potrdili že znano dejstvo, da je nujno potrebno povečati število ležišč ne samo v zdraviliščih, marveč tudi v kmečkem turizmu. ZV

INTERNI ODDELEK CELJSKE BOLNIŠNICE

ZA NOVOGRADNJO

Izvršni svet celjske občinske skupščine je lansko leto zaključil svoje delovno obdobje z osemindesetdeseto sejo. Na vsak način plodna bera, ne samo po številu sej, marveč tudi sicer.

Začetek dela je veljal stanju na internem oddelku celjske bolnišnice. Ko so namreč pregledovali zapisnik prejšnje seje, so se spet ustavili pri problemu, ki je pred kratkim prišel v javnost kot strela z jasnega neba, čeprav so nemogoče razmere na tem oddelku, veliko stisko in druge prostorske pomanjkljivosti, prenašali mnogi bolniki. Seveda molče in godrnjaje pri sebi.

Položaj je tak, da je moč prostorsko stisko omiliti le z občutnim zmanjšanjem števila postelj. Kaj bi to pomenilo, si lahko mislimo! Edina rešitev, ki pelje h koreniti spremembi in izboljšanju položaja, pa je vsekako v graditvi novega od-

delka. Je torej napoved o razpisu regijskega samopri-
spevka za ta dela bliže svoji realizaciji?

V skladu s sklepom, da bo izvršni svet temeljiteje obravnaval problematiko tistih TOZD, ki poslujejo z izgubo, so bili na zadnji seji na tapeti tri temeljne organizacije združenega dela tovarne EMO. Razprava je pokazala, da ne gre v vseh primerih samo za težave, ki nastajajo zaradi nenehnega poviševanja cen reprodukcijskega materiala, marveč tudi za nekatere notranje pomanjkljivosti. Tudi v komercialni službi. Sicer pa je izvršni svet med drugim priporočil sprejem in seveda izvajanje sanacijskih programov itd.

Clani izvršnega sveta so nadalje potrdili predlog republiškega cestnega sklada o petletnem programu gradenj in rekonstrukcij cest. Hkrati s tem so se strinja-

li z varianto o razpisu posojila za financiranje teh del. Kdo bo izdelal energetsko bilanco Celja? Vprašanje, ki je znova prišlo pred izvršni svet. In ne zadnjič. Saj tudi tokrat niso našli skupnega jezika. Izvršni svet namreč omahuje, da bi to delo zaupal zavodu za napredek gospodarstva. Po prvotni ponudbi je zavod za to delo zahteval okoli 54 milijonov starih dinarjev, po drugi pa je ta znesek narasel že na 81 milijonov starih dinarjev. Sicer pa ne gre toliko za sredstva, kolikor bolj za vprašanje, kdo bo sestavil kvalitetno bilanco. Ker so ta mnenja deljena in se povezujejo povsem upravičeno z družbeno koristnostjo, bo izvršni svet povabil na eno svojih naslednjih sej predstavnike zavoda, ki naj bi pojasnili, kako nameravajo opraviti nalogo, če jim bo zaupana.

MB

FINANCIRANJE KRAJEVNIH SKUPNOSTI

PREPOČASI

Financiranje krajevnih skupnosti si vse prepočasi utira ustavno pot. Razpravo na seji sekretariata medobčinskega sveta SZDL širšega celjskega območja, zadnje v starem letu, so namenili zlasti vprašanju uveljavljanja ustavnega družbeno ekonomskega odnosa krajevnih skupnosti in združenega dela.

Na seji sekretariata so obravnavali vrsto vprašanj, ki so skupnega pomena za občine širšega celjskega območja. Med njimi tudi združevanje sredstev za izgradnjo dijaških domov, uresničevanje sklepov o družbeni samozastiti in varnosti, dogovorili so se za oblikovanje potrošniških svetov. Osrednje vprašanje, ki so ga obravnavali pa je bilo financiranje krajevnih skupnosti oziroma njihovih programov in dejavnosti. Čeprav so se v občinah območja že lani dogovorili za medsebojna razmerja in enoten pristop k financiranju krajevnih skupnosti iz dohodka, ki ga delavci v združenem delu namenijo za zadovoljevanje svojih potreb in interesov, ki jih uveljavljajo v kraju prebivanja, pa s tem načinom v vseh občinah niso zadovoljni. Dogovorjeni način združevanja in prelivanja sredstev za krajevne skupnosti namreč še ne upošteva ustavne določbe o neposrednem financiranju programov krajevnih skupnosti, ki ga zagotavljajo delovni ljudje. Posamezni razpravljavci

so menili, da bi morali, če že letos ne pa vsaj v prihodnjem letu zagotoviti neposredno dogovarjanje in sporazumevanje med delavci temeljnih organizacij združenega dela glede višine sredstev za potrebe krajevnih skupnosti. Osnova za združevanje in namenjanje sredstev KS bi morali biti programi.

In vendar so se na koncu morali sporazumeti, ker časovna stiska v tem trenutku ne dovoljuje snovanja novega sistema, podaljšati lani vpeljani sistem. Predlagali pa so višji znesek za krajevne potrebe, od lanskoletnih 100 din na zaposlenega na 200 din v tem letu. Mimo tega pa so še menili, da bodo morale občine zagotoviti vplačevanje teh zneskov tistim krajevnim skupnostim, v katerih delavci živijo ne glede na to, ali je v dotični krajevni skupnosti sedež temeljne organizacije združenega dela ali pa v njej dela le del delavcev temeljne organizacije.

Za letos so se sporazumeli o takšni rešitvi, sklenili pa so, da v prihodnje oblikujejo nov sistem. Res pa je, da je to mnogo lažje reči kot učinkovitega oblikovati. Enoletno obdobje sicer daje dovolj časa za oblikovanje primerne sistema financiranja krajevnih skupnosti — toda, če bodo o novem sistemu prišli razmišljati šele ob koncu leta potem tudi prihodnje leto ne bo drugače.

— an

LAŠKO DOBILO

ŠTUDENTSKI KLUB

Preteklo soboto je bil v Laškem ustanovni sestanek Kluba študentov občine Laško. Klub bo združeval vse študente občine Laško, ki študirajo na višje in visokošolskih zavodih, štiti in jih povezuje pravice in interese in jim zagotavlja pomoč pri njihovem študiju. Klub laških študentov je bil ustanovljen kot zadnji pri Zvezi študentskih pokrajinskih klubov. Vzrok za zakasnitev je vsekakor v tem, da v Laškem že obstaja Akademski klub, ki združuje sedanje in bivše študente in pa v nesoglasju, ki se je pojavljalo v teritorialni razdrobljenosti občine, zaradi česar je tudi sodelovanje dostikrat oteženo.

Ustanovnemu sestanku so poleg študentov prisostvovali še: Jožko Cuk, predsednik ZSPK iz Ljubljane, Cveto Knez, sekretar komiteja OK ZKS Laško, Srečko Brič, predsednik IO SO Laško, Stane Kužnik, predsednik OK SZDL Laško in Marko Manfreda, predsednik Občinskega sindikalnega sveta La-

ško. Navzoče je najprej pozdravila predsednica OK ZSMS Laško, Fanika Lapornik. O namenu in nalogah kluba pa je spregovorila Mojca Manfreda sekretarka aktivna ZK študentov občine Laško. Kljub skromni udeležbi študentov se je razvila živahna razprava, ki je opozorila na nekatere probleme, ki tudi med študenti še vedno niso odpravljani. Klub bo imel svoj sedež v Laškem; v Celju, Mariboru in Ljubljani pa bodo ustanovljeni aktivni, ki bodo združevali študente občine Laško, ki študirajo v teh centrih. Predsedstvo kluba šteje 10 članov in sicer iz Laškega in Radeč po 4, ter po enega iz Rimskih Toplic in Zidanega mosta. Predsednik kluba je s soglasjem vseh prisotnih postal Rado Serbec, študent sociologije.

Izvoljen je bil tudi poseben

nadzorni odbor, ki šteje tri člane, ter pet delegatov za občinsko konferenco ZSMS.

Na skupščini so zadolžili predsedstvo kluba, naj kar najhitreje izdela program za delo kluba in predloži okvirni proračun pri Občinskem skupščini, ki bo zagotovila osnovna sredstva za delo kluba.

Zelja vseh študentov je, da bi delo v klubu resnično zaživelo, da bi se včlanilo kar največ študentov, ki bodo na ta način postali aktivni subjekti naše družbenopolitične skupnosti in bodo tako imeli možnost vplivanja za izboljšanje svojega položaja. Seznanjali se bodo z možnostmi za štipendije in za kasnejšo zaposlitev v občini, ter sodelovali z vsemi DPO.

Jožica SELIČ

RIMSKE TOPLICE: ZNAMENJE OB KURIRSKI STEZI

Zadnje nedeljo lani je bilo dopoldne v Rimskih Toplicah odkritje spominskega obeležja blizu »Stanetovega mostu« pri Smarjeti. To je od leta 1941 do konca vojne vodila kurirska pot med Zasavjem in Kozjanskim. To je vodil na zimo 1942 svoje štajerske borce komandant Stane, to so noč za nočjo, vsak dan prečkali progo, Savinjo in cesto kurirji, aktivisti, enote. O dogodkih iz tistih časov je navzočim pripovedoval prvoborec Ludvik Zupanc-ivo, ki je sam dostikrat šel čez »Stanetov most«, ali pa bredel Savinjo. Ob odkritju je bila krajša svečanost, na kateri so sodelovali pevci iz Rimskih Toplic, železničarska godba iz Zidanega mosta in šolarji osnovne šole »Antona Aškercova«.

Spominsko obeležje je postavilo železniško transportno podjetje ob sodelovanju krajevne organizacije ZB NOV. Takih znamenj je ob slovenskih in istrskih progah že veliko, nekaj jih je tudi na našem območju.

Spominska obeležja kurirskih poti na nevarnih mestih so pogosto povezana tudi z žrtvami, kajti okupator je prog, ceste in mostove posebej čuval ter nadzoroval. Zaradi dobrih vodilcev in obveščevalcev med domačini, je bil kurirski prehod pri Rimskih Toplicah razmeroma varen in le redkokdaj so morali kurirji ubrati drugo pot z enega obrežja na drugo.

Na sliki je prizor z odkritvene svečanosti.

J. KR.

ŽALEC

PREUDARNA GRADNJA

Stanovanjska problematika je še vedno ena tistih, ki večino občanov in občin najbolj žuli. Med njimi je tudi žalska občina. Že v preteklem letu pa so tu napravili prvi, odločilni korak k razrešitvi. Predvsem so učinkovito združili interese vseh, ki ustvarjajo sredstva. Prvi rezultati so že vidni. V Žalcu so v soseski V zgradili 105 stanovanj, od katerih so jih 60 odkupile delovne organizacije, 45 pa jih bodo razdelili med delavce, ki bodo zadostili solidarnostnim merilom.

Poleg tega je v žalski občini v gradnji še 300 stanovanj. Gre predvsem za blokovsko gradnjo. Sredstva črpa iz solidarnostnega sklada in stanovanjskih skladov delovnih organizacij. To pa je le del naloge, ki so si jo v žalski občini zastavili. V načrtu imajo namreč izgradnjo 1000 stanovanj do leta 1980. S tem bi bilo stanovanjsko vprašanje rešeno do take mere, da bi poslej dograjevali samo za tekoče potrebe. Seveda pa bo tako delo mogoče opraviti samo z združenimi močmi ustvarjalcev sredstev, v stalnem iskanju skupnih interesov in z najsmotnejšo porabo razpoložljivih sredstev. Na sliki 105 novih stanovanj v katere se bodo v teh dneh vselili.

T. TAVCAR

LAŠKO PRED JUBILEJEM

VIGRED STAREGA MESTA

Leta 1977 bo Laško praznovalo častitljiv jubilej — 750-letnico trških pravic in 50-letnico proglativne za mesto. Povojni razvoj je mesto pomladil, saj na območju krajevne skupnosti danes živi 4.170 ljudi, od tega v starosti do 6 let 427, od 6 do 14 let 533, od 15 do 40 let 1.630, od 40 do 65 let 1.159 in nad 65 let 379.

Predvojna mestna občina je bila sicer manjša, obsegala je le mestni del, vendar ni bilo v Laškem kaj več kot 1.500 ljudi. 1.600 občanov med 15 in 40 letj starosti obeta hitro rast števila prebivalstva, zlasti še, ker se odpira v območju vse več delovnih mest, prenehal pa je tudi pretiran odliv proti Celju, kajti 11 kilometrov danes ne predstavlja več ovire.

Zanimiva številka o prebivalstvu je, da je v laški krajevni skupnosti 1.967 moških in 2.206 žensk, seveda od dojenčkov do starčkov. Torej ima Laško »na voljo 239 nevest.« Sicer pa ta razlika ni zadeva, ki bi delala sive lasice občanom v svetu krajevne skupnosti.

Najprej je treba povedati, da krajevna skupnost Laško ni »purgerska«, kot bi kdo mislil, saj združuje poleg Debra, Jagoč še naselja kot so: Brstnik, Bukovca, Doblata, Kuretno, Tovsto, Ojstro, Povšnica, Rifengozd, Strmca, Šmihele in Udmat. To

je krajevna skupnost, ki na severu sega do Celja, pod Celjsko kočo, na jugu pa do muala do Rimskih Toplic.

Seveda bi bilo hudo imenitno, če bi okoli 1.000 zaposlenih iz ožjega mesta samo razpolagalo z presežki svojega dela in s komunalnim dinarjem. Tako je bilo nekoč — k sreči, danes ne več.

Seveda staro mesto nosi s seboj breme, saj je veliko od 790 zgradb starih, mnogo med temi neprimernih, precej pa kot zgodovinski spomeniki, nedotakljivih.

Krajevna skupnost je v

minulem letu imelo opravka predvsem s komunalnimi problemi. Dokončali so cesto v Polžnici, gramozirali in izdelali propuste na cesti proti Rifengozdu, zgradili vodovode v Polžnici, Strmci, Jagočah in Šmihele z delnim sofinanciranjem. Pomemben, kar predolgo odlagan uspeh je zgraditev žalnice, nadalje asfaltiranje »Otoka«, »Rožnika«, sodelovanje pri asfaltiranju v Rečico. Popravila opornih zidov, pokrivanje potoka Žikovca, nakup smetarskega voza, to je zbir izpolnjenih in s sporazumi dogovorjenih sredstev.

pri opornem zidu v Jagočah, pri kanalizaciji v Podšmihele. Asfalta še ni v Kraigherjevo ulico, na uresničitev pa čaka še novo športno igrišče (nogomet), strelišče v Lahomnem in popravilo doma »Dušana Poženela«.

Če zdaj vse te dolgove prenesejo v novo »proračunsko« leto, če dodajo še, da so makadamske ceste po hribih potrebne popravil, da je most čez Savinjo ves siv, zarjavel in podnice pasti za pete, če prišepnemo, da v vseh hišah niti elektrike ni, da mesto brez kanalizacije zaudarja in da bi bilo bržčas za 750-letnico trških in 50-letnico mestnih pravic treba mesto tudi malo bolj ozaljšati in vsaj okrpiti, potem se moza možem in ženam pri vodstvu krajevne skupnosti zavrteti.

Zavrteti ob dejstvu, da je v letošnjem letu nakapljalo v blagajno krajevne skupnosti tudi nekaj tisoč evrov videnih in s sporazumi dogovorjenih sredstev.

JURE KRASOVEC

Staro mesto ima vselej zanimive arhitektonske detajle, ki jih je vredno očitati. Stare mestne hiše, če so prenovljene, so lahko lepe, prijetne, hkrati pa dajejo pečat častitljivosti. V Laškem je vse polno takšnih koticov, ki bi jih bilo treba le očitati, prenoviti — zlasti če se mesto bliža svojemu visokemu jubileju.

Foto: DRAGO MEDVED

KOZJE

Obdaritev ostarelih

Na področju KS Kozje živi veliko ostarelih in osamljenih ljudi. Nekaj jih je tudi socialno ogroženih, nekaj pa je potrebnih samo lepe besede in malo pozornosti.

Vsako leto Pionirska organizacija OS Kozje pripravi skromno pozornost zanje. Letos smo se pionirji nanjo še posebno dobro pripravili. V mesecu decembru smo obiskali delovne organizacije in obrtnike na področju Kozjega. Niso nam odrekli pomoči, ko so videli, da pripravljamo humano akcijo. Največ nam je prispevala KS Kozje.

Pionirji smo sami izdelali čestitke. Z zbranim denarjem smo pripravili 20 paketov, s katerimi smo učenci obiskali socialno ogrožene ljudi. Seveda v darilih ni manjkala čestitka. Potrudili smo se, da smo jim izrekli tudi lepe besede, kakor so nam naročili v Šoli. Ker pa je na našem področju veliko osamljenih, smo se odločili, da se tudi njih spomnimo z 10 džg prave kave in s čestitko. Bili so zadovoljni, saj človek ni ničesar bolj potreben kot prijazne besede in občutka, da še komu kaj pomeniš.

Ko smo obiskovali skromne hišice, smo želeli, da bi drugo leto zbrali še več denarja in obdarili te ljudi, saj smo videli v njihovih očeh hvaležnost in marsikje se je utrnila solza, ki nam je dala slutiti besede, ki so ostale zapisane v starih in dobrih srcih.

DEJAN KRESNIK

VODNIK PO CELJU V ANGLEŠČINI

Na začetku novega leta bo Celje dobilo novo in zanimivo turistično publikacijo. To bo vodnik po Celju v angleškem jeziku, ki bo obsegal podroben opis Celja, opis celjskih zanimivosti, vrh tega pa bo zajel tudi širše območje. Poleg Celja bodo predstavljena zdravilišča, Šaleška dolina, Gornja Savinjska dolina in še nekateri drugi kraji.

S to publikacijo bo celjsko turistično in olepševalno društvo dopolnilo svoj propagandni program, v katerem so že izdaje v slovenščini, srbohrvaščini, nemščini in zdaj še v angleščini.

In še to: pri celjski turistični zvezi so pričeli s pripravami za izdajo novega območnega barvnega prospekta. Gradivo je pripravljeno, nekaj težav pa imajo s financiranjem, ker gre v tem primeru za izdajo, ki terja denarne deleže na regijskem območju. —vrn

DITOV PLES

Tudi letos bodo pričeli v Celju serijo družabnih prireditvev, plesov, v zimski sezoni, člani društva inženirjev in tehnikov. DITOV ples ima že dolgoletno tradicijo. Organizacija ji bo ostala zvesta tudi letos.

V izvedbi letošnje plesne prireditve inženirjev in tehnikov bodo sodelovali tudi člani celjskega društva ekonomistov. Tradicionalni DITOV ples bo v soboto, 7. februarja,

MOZIRJE — KREPITEV

OBMEJNIH OBMOČIJ

Dvanajsta in hkrati zadnja seja delegatov vseh treh zborov občinske skupščine v Mozirju lani, v soboto, 27. decembra, je prinesla nekaj pomembnih sklepov. Ko je beseda tekla o osnutku resolucije o družbenoekonomskem razvoju občine v 1976. letu, so se med drugim še posebej zavzeli za gospodarsko krepitev obmejnih območij in zato za ureditev vseh vprašanj okoli višinskih kmetij. Mnoge od teh propadajo. Trenutek časa pa terja drugačno pot!

Prav tako so se strinjali, da bo treba dati proizvodnji hrane in zato kmetijstvu primerno mesto. Bolj kot v osnutku nameravajo v končnem tekstu resolucije opozoriti na naloge, ki jih čakajo v gozdarstvu in lesni industriji pa tudi v kovinski smeri industrijske proizvodnje. Tudi trgovina si zasluži večjo pozornost!

Na seji so sklenili, da bo tekla javna razprava o osnutku resolucije o družbe-

noekonomskem razvoju občine v 1976. letu še nekaj časa, sicer pa so zahtevali od delovnih kolektivov, da sporočijo glavne obrise svojih razvojnih programov.

Ko so sprejeli odlok o začasnem financiranju splošnih družbenih potreb občine v prvem tromesečju 1976. leta in spremembe proračuna za 1975. leto, so potrdili srednjeročni program izvajanja in financiranja gojedetskih del v Sloveniji. To tembolj, ker bodo v tem času opravljena tudi nekatera dela v Gornji Savinjski dolini, ki jih bodo sofinancirali tudi s pomočjo republiških virov.

Pomemben je tudi pristop k skupni regijski veterinarsko-higienski službi in ne nazadnje soglasje k ustanovitvi regijskega inšpekcijskega organa.

Po oceni gospodarskih gibanj v devetih mesecih 1975. leta, so podprli osnutek srednjeročnega programa gradenj in rekonstrukcij cest

v Sloveniji. V tem okviru zlasti prvo varianto, ki predvideva razpis ljudskega posojila za hitrejše rešitev teh vprašanj. Ta pa so aktualna tudi za mozirsko občino. Po tem načrtu ne gre samo za dokončanje modernizacije ceste v Logarsko dolino in še za nekatera druga dela, marveč še zlasti za modernizacijo ceste čez Čeršnice, to pa je za povezavo Zadrecke in Gornje Savinjske doline s Kamnikom in Ljubljano. Ta povezava je za mozirsko občino izrednega pomena. V tem načrtu še vedno ostaja odprto vprašanje modernizacije ceste med Radmirjem in Gornjim gradom.

Čeprav so na koncu soglasno sprejeli sklep o povezavi krajevnih uradov z delom krajevnih skupnosti in to predvsem zaradi pocenitve dela občinske uprave, zaradi racionalizacije in podobno, je vendarle razprava dobila po besedah delegata, ki je zastopal delavce občinske

uprave, občinskih družbeno političnih organizacij in nekaterih drugih zavodov in ustanov mučno obeležje. Tembolj, ker so besede nasprotovale osnovnim težnjam, to pa je boljsemu delu krajevnih skupnosti, boljsemu in večjemu izkoriščanju delovnega časa delavcev v krajevnih uradih itd. Konec je bil dober. In tako lahko sklep, okoli katerega so se vrteli in javno razpravljali več mesecev, prinese nekaj novih kvalitet, ne samo v delo krajevnih uradov, marveč še zlasti v poživitev dela krajevnih skupnosti. Po tem sklepu krajevni uradi ostanejo tudi v prihodnje, le da bodo njihovi delavci opravljali nekatere dolžnosti še za krajevne skupnosti.

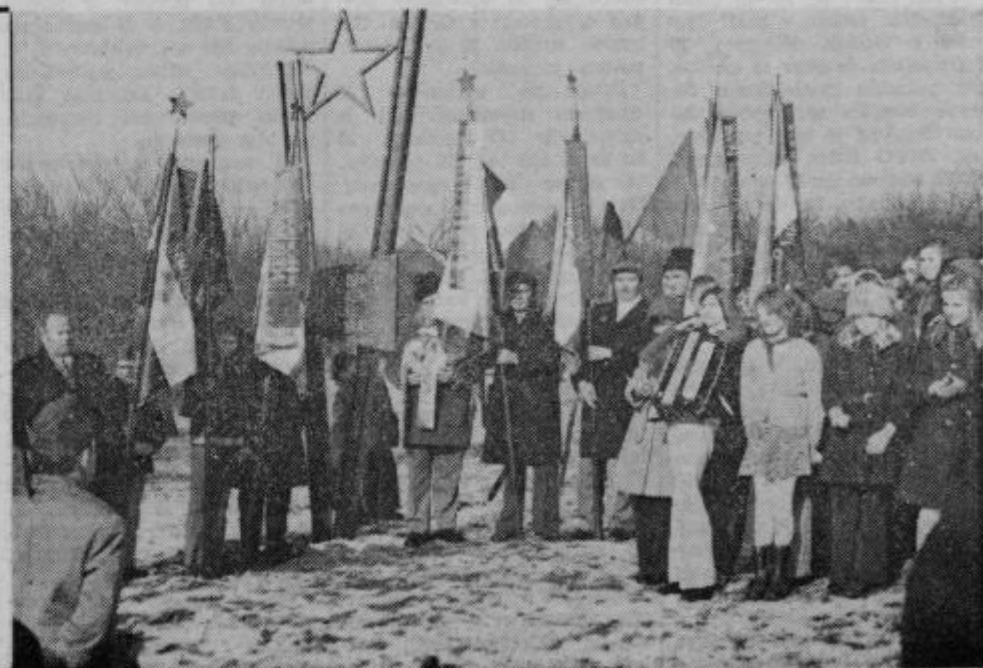
Ob koncu so delegati pozitivno ocenili delo domače delavske univerze; na seji pa so se srečali še z nekaterimi aktualnimi vprašanji kmetijske proizvodnje.

MB

ODKRITJE OBELEŽJA

V Podvinu pri Polzeli so dan pred Dnevom JLA odkrili spominsko obeležje NOB, ki ga je postavilo Železniško transportno podjetje Ljubljana—sekcija Celje skupaj z Zvezo združenj borcev NOV občine Zalec, v spomin na mesto prehoda kurirjev, borcev in političnih delavcev čez železniško prago. Slavnostni govor je imel prvoborec Ludvik Zupanc — Ivo, učenci OS Vere Slander, Polzela in godba na pihala iz Liboj pa so izvedli kulturni program.

Foto: T. TAVCAR

ŽALEC

**TEČAJI
TUJIH
JEZIKOV**

Poročali smo že, da je pričela v jeseni s svojim delom spet Delavska univerza.

Najprej so v okviru Delavske univerze pričeli z izobraževanjem delegatov občinske skupščine, samo, upravnih interesnih skupnosti ter članov Izvršnih odborov sindikata. Pred dnevi pa se je končal tudi štirinajstdnevni kuharski tečaj, ki ga je obiskovalo 16 deklet. Te tečaje bodo v letošnjem letu prirejali vsak mesec, saj je zanje izredno zanimanje.

V kratkem pa bodo pričeli tudi s srednjo ekonomsko dopisno šolo, ustanovili pa bodo tudi dva oddelka osnovne šole in sicer oddelki za peti in šesti ter za sedmi in osmi razred.

Februarja se bo pričel tečaj nemškega jezika, na katerem bodo slušatelji delali po najnovejši metodi učenja tujih jezikov, tako imenovani metodi 2000 S.

Seveda pa to še ni vse delo žalske Delavske univerze. Naj omenimo še to, da bodo v kratkem pričeli tudi z izobraževanjem s področja družbene samozastite in splošnega ljudskega odpora, predavanja iz te tematike pa bodo predvsem v delovnih kolektivih.

J. V.

Slovensko ljudsko gledališče Celje bo imelo jutri premiero in krstno predstavo igre Dušana Jovanovića »Igrajte tumor v glavi in onesnaženje zraka«. Delo je v dramaturgiji Igorja Lampreta zrežiral gost iz Beograda Ljubiša Ristić, sceno in kostume je zasnoval Mića Tabački, lučna oprema pa je bila v rokah Chris Johnson. Nastopa ves ansambel, pomnožen z gosti. — Na fotografiji (posneto na skušnji) je Maks Furijan, za njim je Nada Božičeva, na levi sta Branko Grubar in Jana Šmidova, na desni pa Jadranka Tomažičeva in Ljerka Belakova. (Foto: Viktor Berk).

CELJE

KOROŠKI OBISK

Na povabilo Komisije za zamejske Slovence pri občinski konferenci SZDL Celje je obiskal štiri celjske šole (osnovno šolo Slavka Slandra, osnovno šolo Franja Vrnčca, pedagoško gimnazijo in gimnazijo) pesnik Valentin POLANSEK.

VALENTIN POLANSEK, 1928, je po poklicu učitelj v Obirskem pri Železni Kapli. V svojem okolju je tudi kulturno prosvetni delavec. Kot literat je v prvi vrsti pesnik in spada k vodilnim sodobnim slovenskim pesnikom na Koroškem. Po prvi pesniški zbirki Grape in sonce iz leta 1963 (izšla je v Celovcu) sta izšli v Sloveniji še zbirki Karantanske in Lipov bogec, na Koroškem pa pesmi za mladino Cincček. V prozi je izšla knjiga Velike sanje malega človeka. Piše tudi radijske igre. Polanšek je redni sodelavec literarnih glasil, tako lista Mladi rod za slovensko mladino na Koroškem, revije Mladje, ki jo izdajajo mladi koroški izobraženci, pa tudi revij v Sloveniji (Dialogi). Njegovo ustvarjalno delo je angažirano, ker drugačno delo koroškega Slovenca niti ne more biti.

Polanšek je učencem braj iz svojih del in osvetljeval problematiko, ki tare koroške Slovence. Njegov nastop naj bi učencem odkril del literarnega ustvarjanja onkraj meje, predvsem pa v njih zbudil prizadetost ob usodi rojakov, brez poznanja situacije pa se prizadetost ne more poroditi. Temu obisku naj bi sledil še kak obisk koroškega kulturnega delavca, obiskal pa naj bi šole, ki tokrat niso prišle na vrsto.

V. S.

CELJSKI SPOMINEK

Razprava o osvojitvi značilnega celjskega spominka ni prišla slučajno. Zaskrbljenost, da nimamo, vsaj takšnega ne, da bi lahko povsod in ob vsakem času rekli — to je naš, celjski spominek. Pod tem nazivom in z napisom »spomin na Celje« in podobno lahko kupite marsikaj. Tudi veliko kica. Tudi veliko takega, kar nima nobene povezave s Celjem.

Zato je pobuda o izdelavi in seveda osvojitvi značilnega celjskega spominka (izrečena je bila na seji izvršnega sveta celjske občinske skupščine) več kot na mestu. Prav bi bilo, če bi jo sprejelo domače olepševalno in turistično društvo, razpisalo morda natečaj za njegov osnutek.

M. B.

MINIATURE V ROGAŠKI

Razstavnici paviljon v pivnici Zdravilišča Rogaske Slatine tokrat posveča svoj prostor delom Ljubice Ratkajac-Kočice, ki je znana kot oblikovalka stekla in keramike. Omenjena razstava, ki sta jo pripravili Kulturna skupnost Smarje in Delavska univerza, ima prodajni značaj, zato bodo na voljo za prodajo obiskovalcem številni izdelki iz stekla in keramike. Ljubica Ratkajac-Kočica je že razstavljala svoja dela v številnih krajih. Njene razstave so bile zelo dobro sprejete.

M. S. T

80 LET SLOVENSKE GIMNAZIJE V CELJU

Pred kratkim so bivši dijaki celjske gimnazije letnika 1919/20 praznovali 55-letnico mature. Od devetnajstih maturantov jih živi še devet. Dijaki tega letnika so prvi opravljali maturo poleti 1920. leta v novem gimnazijskem poslopju na Otoku, torej v poslopju sedanje gimnazije.

V Celju sta do 1918. leta delali nemška popolna gimnazija na Slomškovem trgu in slovenska nižja gimnazija na sedanjem Muzejskem trgu,

kjer so nekdanji dijaki 1969. leta odkrili spominsko ploščo. Slovensko nižjo gimnazijo so obiskali Slovenci, ki pa so morali po končanem četrtem razredu nadaljevati študij na nemški gimnaziji, ki je bila ustanovljena 1808. leta.

Pred začetkom prve svetovne vojne so začeli na Otoku graditi novo gimnazijsko poslopje, ki je bilo do izbruhaja vojne že dograjeno. Med vojno pa tu niso poučevali, ker se je vanjo vselila vojaška bolnišnica. Leta 1919 pa se je v to poslopje vselila popolna slovenska gimnazija.

Jubilanti so ob visokem jubileju mature obujali spomine na viharne čase pred osemdesetimi leti, ko je bila z dovoljenjem dunajske vlade z dne 21. julija 1895. leta potrjena ustanovitev državne nižje gimnazije z nemško-slovenskim učnim jezikom, v Celju, sicer na kratko imenovana — slovenska gimnazija v Celju.

Ob ustanovitvi tega zavoda je med Slovenci zavladovalo veliko veselje. Celjska družva so privedla veselico v »Paradeško« pri Vojniku, na Miklavškem hribu in po hribih v Savinjski dolini so goredi kresovi. Pokali so možnarji in povsod je bilo slišati slovensko petje.

Na slovenski gimnaziji je bil učni jezik za verouk, latinščino in matematiko slovenščina, za druge predmete pa nemščina. V učnem načrtu je bila kot predmet tudi slovenščina. Leta 1909. je izšla nova odredba, ki je razširila uporabo slovenskega jezika na zemljepis in prirodopis.

Za vodjo zavoda je 1895. leta prišel z Ljubnega na Gorenjskem botanik profesor Julij Glovacki, leta 1899. mu je sledil Ivan Lieskounig, leta 1909. pa je prišel s hrvaške gimnazije v Zadrui znani in zaslužni zgodovinar Emilijan Lilek, ki je tu ostal do konca 1918. leta.

Septembra 1897. so nižji gimnaziji odvzeli administrativno samostojnost ter jo podedrili ravnatelju nemške gimnazije.

Učenci so bili vseskozi Slovenci. Na začetku jih je bilo

70, v letu 1913/14 pa že 205. Dijaki so morali plačati sprejemnino in učni prispevek 3 goldinarje ter šolnino za en semester 15 goldinarjev. Za tiste čase je bilo to dosti denarja.

Dije časa so na zavodu poučevali naslednji profesorji: Anton Kosi, Ivan Fon, Jože Kozuh, Anton Cestnik, Martin Beranič, Anton Jošt, Ivan Bračko, Henrik Klešnik, Anton Rabuza, Franc Mravljak, Matija Henric in Rudolf Lavrenčič. Vsi ti so že umrli. Zavod je bil najprej v hiši okoliške ljudske šole v sedanji Cuprijski ulici, pozneje pa v Kukovčevi hiši pred grofijo, sedaj Muzejski trg, kjer je zavod ostal do konca, le telovadnica je ostala v okoliški šoli. Med prvo svetovno vojno pa je bil nekaj časa pouk v takratni nemški gimnaziji na Slomškovem trgu.

DR. ERVIN MEJAK

KONJICE TABORNIŠKA RAZSTAVA

V prostorih kmetijske zadruge je bila razstava, ki jo je pripravil taborniški odred »Heroja Bračiča«. Ekspozite so pripravili in izdelali mladi taborniki, sicer pa so razstavo poživile številne fotografije o taborniških akcijah in taborjenju na Rogli.

Vrh tega so v času razstave predvajali film, ki so ga taborniki posneli na Rogli in na šestem zletu tabornikov Jugoslavije na Petrovi gori.

JOZICA KOKOT

● Samo v
STOP
10 TV programov

ZAGREBŠKI SOLISTI

V Celju so Zagrebški solisti priljubljen glasbeni ansambel, ki je s svojo visoko virtuoznostjo in poglobljeno igro vedno navduševal. Sedaj bodo koncertirali v Celju že četrto. Prvič so koncertirali pred 22 leti in s tem koncertom začeli slavno umetniško pot po Jugoslaviji in po svetu. Koncertirali so po vseh deželah Evrope razen Albanije in Portugalske. Gostovali pa so tudi v Ameriki, na Japonskem in v Izraelu. Zagrebški solisti so sodelovali z velikimi uspehi tudi na vseh največjih festivalih (Dubrovniške letne igre, Edinburgh Festival, Holand Festival, Praško jaro, Salzburger Festspiele, Festival v Osaki, itd.). Ansambel je posnel tudi 30 LP plošč, od tega 27 za ameriško firmo Vanguard. Repertoar Zagrebških solistov je zelo obširen in obsega dela od baroka do najsoodobnejše avantgardne glasbe. Za Celjane so izbrali zelo zanimiv program, ki obsega dela Vivaldija, Tartinija, Mozarta, Respighija ter naših Lhotke in Odaka. — Koncert bo tokrat izjemoma v PONEDELJEK, 12. januarja. Ob vseh koncertih Zagrebških solistov je bilo mnogim Celjanom žal, ker si niso pravočasno nabavili vstopnic.

POHORSKA »VISOKA ŠOLA«

DEVETKA POD ŠKRILJASTO STREHO

Zadnjič vsega ni bilo moč povedati o Rakovcu nad Vitanjem. Takrat tudi nisimo imeli namena pripovedovati o mladem, marveč o rodu, ki je svoje križe in težave nosil v preteklosti.

Bili bi najbrž hudo razočarani, če bi pozabili nanje. Menda je samo še šola na Paškem Kozjaku višja od šole na Rakovcu, je pa rakovška med slovenskimi »visokimi« šolami najbrž najstarejša, saj je bila ustanovljena nekje okoli 1760. leta, ko so tu ustanovili glažuto in naselje delavcev — steklarjev. Od takrat se je šola selila v različne stavbe, toda bila je in nazadnje so jo po vojni dali v lovsiko vilo grofa Thurra (na

sliki).

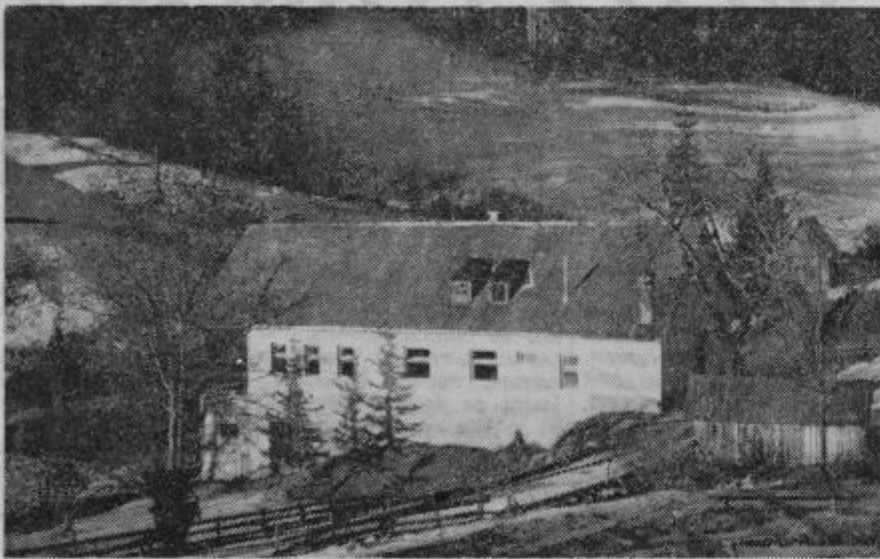
Nekoč je bila rakovška šola popolna osemletka in v njej so iskali učenost otroci s širšega območja, vse tja do Skomarja. Zanimivo je slediti padcu števila učencev. Od leta 1970 sem so številke tako: le kopnele: 42, 35, 25, 23, 13, lani devet in letos spet devet.

Vseh devet rakovških nadobudnežev v drugem in četrtem razredu od prvega leta dalje poučuje Nada Ošlakova. Letos so v drugem razredu trije, v četrtem jih je šest. In naneslo je, da je v četrtem skoraj sama »zlahata« — kar štirje Skalovniki; brat in sestra Nada in Janko, pa sestri Justa in Jožica. Torej bratrance, ki so vrh vsega še »očalarja« le da

jih je Janko (na sliki v sredini zadnje vrste) ta dan pozabil doma.

No in če smo že našli Skalovnikove, naštejmo še ostale. Tu so še Erika Klemenc, Rado Kovše, Vilma Matijec, Jože Horvat in Anica Pungartnikova, ki ima najdlje v šolo. Kar trideset ure sopiha v hrib, domov se zdira hitreje.

Otroci so nenavadno živahni za podeželsko šolo, kjer se pred tujcem navadno deca potuhne in obnami. Tule Pohorčki pa ne. Kaj vse sem zvedel od njih? Veliko več, kot sem že zapisal. Le malo sem moral napeti ušesa, kajti če so svoje pohorsko narečje zagostoleli kot igriči vrabčiči, se mi je v ušesa obesila komaj

vsaka druga.

Ceravno je Rakovec 1050 metrov visoko, je vendar v dolinici in na mokrotnem svetu ob izviru Hudinje. Hiše so tu zidane s kamenjem in nekatere še vedno pokrite s škrljavecem. Tudi šola. Pa je začela ta streha iz kamnitih ploščic pošagoma spuščati in učiteljska družina je morala ob hujšem nalivu razprostrti v spalnici dežnik.

Bilo je rečeno, da bi šolo sploh opustili in vozili otroke v Vitanje. In so si v občini spet premislili, češ, GG ne more zagotoviti prevoznost vso zimo. Cesta utegne biti kaj hudo nevarna. Radovčanom

je prav in jim ni. Radi bi že imeli šolo, radi pa bi tudi, da bi otroci ne bili prikrajšani. Se bodo že kako sporazumeli, da bo prav. Eno pa drži, da bodo morali poskrbeti za šolsko streho in domovne učitelja.

Lojze Klokočevnik, ki je pomočnik gozdarskega TOZD in član sveta krajevne skupnosti je med pogovorom nekaj namignil, da bi v Rakovcu začeli počasi pripravljati tudi turistično točko, ne kaj ležišč je že na voljo. Zaradi odseljevanja v dolino bi na Rakovcu morali imeti gozdarsko postojanko za delovne dni in še že to, kajak ne tudi tu-

rističnih sob in morda malo restavracijo, ki bi služila lahko gozdarjem solarjem in turističnim gostom.

Rakovec je preveč idiličen in lep, da bi ga pustili srnjadi, damjakom, jelenom, ruševcu in kakšnemu zbezanemu medvedu.

Gozdni prebivalci v širnih gozdovih okoli Rakovca pa so že naslednja zgodba. Zaenkrat je divjad v »legalis«, ko pa bo spadel sneg, bodo izdajalske sledi privabile lovce in njihove štirinožne pomočnike na pogon.

V novem letu seveda...

JURE KRAŠOVEC

OJSTRO PRI LAŠKEM

SVOJ KLUB IMAJO

Kako znajo mladi izkoristiti priložnost, da pridejo do svojega prostora s pomočjo razumevanja starejših

imajo mizo za namizni tenis, v drugi pa uživajo ob poslušanju glasbe. Veliko so sami naredili, občinska konferenca Zveze socialistične mladine v Laškem pa jim je dala 1200 dinarjev. Opravili so več kot 600 udarniških ur.

In potem so pripravili razstavo cvetja, ročnih izdelkov, se začeli uveljavljati na športnem področju. Sodelujejo pa tudi z drugimi mladinskimi organizacijami. Na njihovo pobudo so organizirali igre prijateljstva, na katerih je sodelovalo okoli 70 članov. Lepo so uspeli.

Ojstro je prijetna vas. Od Laškega je oddaljena 4 km. Ko so se zbrali mladi na prvi sestanek in volitve članov odbora svoje organizacije, so vse to opravili kar pod brajdo. Toda, mladi so si zaželeli svoje prostore. Našli so jih. Miha in Terezija Ojsteršek sta jim odstopila staro hišo, zgrajeno 1841. leta. Je podkletena, zgornj pa ima dve sobi, razen tega tudi podstrešje. Prostore so preuredili, poslikali, prelepili z različnimi slikami in podobno. V eni sobi

Alojz Ojsteršek

Lotili so se delovnih akcij, popravili ceste in pomagali ostarelim občanom. Na Trojnem so uredili športno igrišče. Dramska skupina je uprizorila Zupanovo Micko, zdaj pa se pripravljajo s komedijo.

Ob praznikih so organizirali kurjenje kresov, mladinski klub ima 59 članov. Klub pa je na voljo tudi

drugim. Vaščani zelo radi sodelujejo pa tudi podpirajo in prihajajo v klub.

V tej aktivnosti so se izkazali skoraj vsi mladi, največ pa prvi predsednik terenskega mladinskega aktiva Alojz Ojsteršek.

Mladi imajo lepe načrte, seveda pa za njihovo uresničitev potrebujejo tudi nekaj denarja.

TONE KOSIR, Laško

RIMSKE TOPLICE: NAGRAJENI

V počastitev dneva JLA je bila proslava tudi v Rimskih Toplicah, ki so jo povežali s kvizom na temo »Prva proletarska brigada«.

Na proslavi so nekaterim občanom podelili priznanja, v kulturnem delu slavnosti pa so sodelovali tudi učenci osnovne šole »Antona Aškerc« iz Rimskih Toplic.

Tudi tokrat so podelili priznanja in knjižne nagrade učencem za najboljši spis. Prvo nagrado je dobila Alenka Marčovič, drugo Ottilija Dremel, obe učenki 8. razreda, tretjo pa Jože Tovornik, učenec 5. razreda. J. Š.

ŽALEC: ZBOR TABORNIKOV

V klubu družbenopolitičnih organizacij v Zalcu je bila pred dnevi letna konferenca Občinske zveze tabornikov Zalec. Poleg članov in delegatov sta se skupščine udeležila tudi predsednik SZDL Zalec Ivo Rabič in predsednik ZSMS Zalec Branko Povše. O delu je poročal predsednik OZT2 Drago Zlender. Iz poročila je bilo razvidno, da so pripravili zimsko-orientacijski pohod, gozdno šolo, osrednjo proslavo ob 22. aprilu, Dnevu tabornikov, taborniški mnogoboj z 212 udeleženci v Sempetru, desetdnevno taborjenje v Vinici, dvodnevni seminar za načelnike na gori Oljki itd. V svojem poročilu pa je tudi kritično ocenil delo in med drugim povedal: »Razvoj naše organizacije ni šel v smeri, ki smo si jo zastavili in to predvsem na pridobivanju novih članov in kadrov. Vzrok so prisotni v vseh nas glede odgovornosti in premajhne delavnosti vseh naših članov...« Ob koncu svojega poročila pa je dejal: »Vse akcije, ki si jih zastavljamo za prihodnje leto, morajo biti opredeljene tako, da bomo jasno in seveda vsi odgovorni vedeli, za kaj kdo odgovarja, pa ne samo izvršni odbor občinske zveze temveč vsi štabi po posameznih oddelkih.«

V nadaljevanju so razpravljali in sklepali o statutu Občinske zveze tabornikov, sprejeli program dela ter izvolili izvršni odbor, nadzorni odbor, načelnika in predsednika.

Po končani letni konferenci so v počastitev Dneva JLA izvedli akcijo »Ilegalca«. Tekst in foto: TONE TAVČAR

DOMINIK DRNOVŠEK

Pred dvema letoma in pol smo mu v našem časniku posvetili zapis ob jubileju — osemdesetletnici. Zeleli smo mu še mnogo zdravih let...

Usoda največkrat želja ne upošteva.

Se nekaj dni poprej smo ga videvali na njegovih vsakodnevnih sprehodih, čeravno jih je zmogel le s pomočjo palice ali oprt na kate-rega od svojih, najpogosteje na svojo življenjsko družico. Prav zato je novica, da je omahnil za vedno, toliko bolj trpko odjeknila.

Kako ne bi. Desetletja je bil občan Laškega, potem ko je iz revirjev odšel v svet najprej kot dijak, potem kot študent, pa kot pravnik, sodnik, dokler se ni zaustavil v Laškem, si zgradil topel dom... Toda nesreča ne počiva. Drnovškove je prepogosto obiskovala. Najprej mu je smrt vzela ženo, ko je povila

drugega sina, ko pa je leta 1941 izbruhnila vojna, ga je okupator z družino pogнал v izgnanstvo. A ko se je vrnil domov, doma ni bilo več, zrušila ga je bomba.

A bili so tudi srečnejši trenutki. Družinska sreča, veselje z otroki, zadovoljstvo v poklicu, uspešnost v javnem življenju, saj je bil dolga leta član, večkrat pa tudi na čelu društev kot je bil predvojni Sokol, planinsko društvo, Rdeči križ, gasilsko društvo itd.

Zaradi obojega, zaradi človeške sreče in udarcev usode je bil pokojnik skromen, preudaren, pripravljen pomagati sočloveku. To pa so bile lastnosti, zaradi katerih je bil priljubljen, spoštovan.

In tako bo ostal v spominu mesta, ki mu je posvetil toliko svojih moči in sposobnosti.

J. KRASOVEC

NOVOLETNO PRAZNOVANJE

Gledam skozi okno. Nočejo in nočejo padati snežinke. Ze nekaj let ni snega, da bi se lahko otroci namučali in nasankali do mile volje. Sneg pričakujemo tako nestrpno kakor dedka Mraza.

Ce nas je pozabil sneg, pa nas ni dedek Mraz. V Kozjem se je oglasil v kino dvoran. Najprej smo gledali češki barvni film »Kapitan Kordas«. Nato so nam ob lepi glasbi zaplesale snežinke balet, palčki pa so jih zamaknjeno gledali. Vsi skupaj smo priklicali dedka Mraza. Povedal nam je, da si je ogledal okolico šole in ni bil preveč zadovoljen. Pokukal je tudi v zborovnico, kjer je našel redovalnice in v njih odkril preveč odličnih entic. Nekaj učencev je prineslo škatle z darili. Toda dedek Mraz je bil hudomušen in nam ni hotel dati daril, dokler mu nismo rešili nekaj ugank. Na srečo smo znali vsa. Najprej so bili obdarjeni predšolski otroci. Pozabil ni tudi na učence od I. — I. razreda.

Novo leto praznujemo po vsem svetu. Ko sem se hladkal z dobrotami, ki sem jih dobil, sem se spomnil strok v državah, kjer še sedaj divja vojna, kjer ne vedo za Novo leto in ga bodo praznovali šele tedaj, to bo tudi pri njih zasvetila luč svobode. Prinesla jim bo mir in vse, za kar so bili prikrajšani v dneh vojnih strahot. Takrat bodo tudi oni vedeli, kakšen velik dan je praznik Novega leta.

Naj bo ves svet srečen in naj bo vsak posameznik s njem prijatelj miru, blaginje in napredka ljudi!

DEJAN KRESNIK

LJUBEČNA

„GRDI DEDEK MRAZ“

Malčki v Ljubecni, ki so skupaj s starši z veseljem pričakovali dedka Mraza, so bili razočarani. V šoli se jih je 29. decembra 1975 zbralo več deset. Nekateri so prišli v šolo že ob 15.30. Pol ure pred napovedanim prihodom dedka Mraza. Pričakovali so ga nestrpno. Mnogi, pravzaprav velika večina, ga bodo videli prvič. Lica jim žarijo, ko vprašujejo starše od kod pride dedek Mraz. Ura je že 16., dedka pa še ni. Malčki so napeti kot strune. Mislijo si, da bo zdaj, zdaj vstopil. Vendar dedka ni. Mine že uro od napovedanega prihoda. Malčki niso več nestrpni. Mnogi že spi-jo, nekateri nergajo, nekaterim je postalo slabo, tu in tam pa se zasliši jok. Začule pa so se tudi besede, da dedek Mraz grdi, ker noče priti.

V tem času, po uri in pol čakanja, so mnogi starši z malčki že začeli odhajati. Mnogi so odhajali z malčki, ki so jim spali v naročju. Čedalje glasneje pa se je slišala kritika na račun Občinske zveze prijateljev mladine in odbora za novoletno praznovanje, ki je lani pripravil enotno obdaritev in praznovanje v vseh krajevnih skupnostih in delovnih organizacijah. Mnogi so to zamudo takoj povezali tudi z družbenim delom. Takoj so videli v tem zapostavljanje naselja. Ni bilo prijetno tistim, ki v krajevni skupnosti delajo v različnih organizacijah pa so bili slučajno prisotni. Težko si je zamisliti, kaj so ti krajanji mislili v glavah takrat, ko so pomirjali starše in malčke.

Za kulisami pa je v tem času v Ljubecni tekla »bitka za dedka Mraza«. Iskali so ga povsod. Končno ga je vodja podružnične šole v Ljubecni Franc Zveplan našel in pripeljal v Ljubecno. No, takrat je bila ura že 18. Dve uri in pol so mnogi čakali. Dve uri in pol, ki so za mnoge bile kot večnost. Večnost, ki opozarja, da je treba v prihodnje takšna praznovanja organizirati z večjo odgovornostjo. Namen tega praznovanja v Ljubecni najbrž ni bil dosežen. Kako to popraviti. Težko je dati napotek, kako. Delno bi se najbrž dalo s primernim opravičilom in obrazložitvijo, kako je do tega prišlo. Malčki pa najbrž s tem ne bodo zadovoljni. Za tiste, ki so dedka Mraza videli prvič, to ni majhno razočaranje.

MILAN BRECL

PROMET

ZA BOLJŠO UREDITEV

Vsi vemo, da je zlasti zjutraj ob prihodu na delo in popoldne ob odhodu z njega, v Celju izredno velik promet, ki povzroča določene težave in zastoj pa tudi jezo. Tako se je oddelček za notranje zadeve pri skupščini občine Celje odločil, da izpelje med vsemi tistimi, ki se vozijo na delo v Celje, anketo, s pomočjo katere bi prišel do tistih zaključkov, ki bi bili izhodišče za nadaljnje reševanje prometne problematike v našem mestu. Prav gotovo je, da anketa sama ne bo rešila vseh problemov, ki se pojavljajo na tem področju, vendar bo pa pomembno izhodišče za nadaljnje reševanje, zato je tudi nujno, da vsi »vozači« anketne liste vestno izpolnejo.

Ker gre za dober pristop k nadaljnemu reševanju pro-

metne krize v našem mestu je nujno, da sodelujemo prav vsi, kajti le tako bomo dobili podrobno in natančno sliko stanja. Del podatkov iz ankete bo služil za takojšen pristop reševanja problemov v prometu, del pa za reševanje problemov prometa v perspektivi. Določeni so že posamezniki, ki bodo po posameznih delovnih organizacijah tolmačili smisel ankete ter zato izrabljamo tudi to priložnost, da vsem povemo — vzemite anketo resno, kajti le tako bomo prišli do podatkov, kako rešiti problem prometa v ostrem starem delu mesta, da ne bo prihajalo še do večjih težav, kot je že. Tolmačenje ankete se bo začelo v naslednjih dneh in seveda tudi izpolnjevanje. Pomagajmo k boljši ureditvi prometa v našem mestu! TV

NAROČNINE IN OGLASI

22800

MALA ANKETA

O SREČI

V današnji mali anketi sodelujejo opredeljeni anketiranci različnih poklicev, vprašanje pa, ki smo jim ga zastavili, je bilo skupno: kaj štejejo za najsrečnejši dogodek v letu, ki se mu je iztekel čas. Odgovori so takšni, kot so anketiranci postavili mejnike med življenjski utrip in naš vsakdan. In vsak mejnik kaže nekaj posebnega: pogled nazaj le toliko, da bi se nam uresničile želje in hotenja v prihodnje. Da bi bili za srečne dogodke prihodnje leto bogatejši.

Salih Penava, delavec Konusa v Slovenskih Konjicah: »Brez dvoma sem bil v preteklem letu v zvezi z delom najbolj zadovoljen takrat, ko smo se preselili v nove delovne prostore. V stari stavbi Koterma nismo mogli dobro delati, ker je bilo prostora malo, nemogoče je bilo dobro organizirati delo in dosegati dobre rezultate. Sedaj je drugače. V novih prostorih dosegamo veliko boljše rezultate, povečala pa se je tudi storilnost dela.«

Dr. Samo Pečar, zdravnik v Rimskih Toplicah: »Najbolj so me v minulem letu zadovoljili tisti redki dnevi, ko sem lahko delal, da sem svoje delo v celoti opravil, kar pomeni, da tudi občani niso imeli težav, da mi ni ostalo kup neresenih zadev, predvsem administriranja, ki me odteguje od osnovne dolžnosti — zdravljenja bolnih, skrbi za zdravje na mojem območju.«

Lidija Smeb, učenka 8. razreda iz Gorice pri Slivnici: »V letošnjem šolskem letu bom zaključila šolanje in to bo velik mejnik v mojem življenju. Zaključila bom eno obdobje svojega življenja, odšla bom v svet — učiti se. Rada bi postala trgovka, seveda, če bom dobila mesto. Letošnje leto pa je minilo v znamenju skrbi za šolo in najsrečnejšega dogodka v tem letu ne morem izluščiti. Dan je bil podoben dnevu, kaj pa mi bo prineslo leto 1976, pa je zame bolj zanimivo.«

Anton Uršič, kmet iz Savinjske doline: »Sem eden redkih mladih ljudi, ki sem se odločil, da ostanem na kmetiji. O tem, kako je bilo lani in kako je še vedno s tistimi, ki se ukvarjajo z živinorejo, sedaj ne bi govoril. Moram pa reči, da smo bili hmeljarji minulo leto zelo razočarani in prizadeti. Cena hmelja je ostala enaka kot leto poprej, umetna gnojila so se pa podražila za skoraj sto odstotkov. Če k vsemu temu dodam še slabo letino zaradi neugodnega vremena, potem nam je vse jasno. Skratka, v novem letu si želim boljših časov za hmeljarje.«

STE ŽE NAROČILI NOVI TEDNIK

AKTUALNO

VREME IN GNOJENJE

Kmetovalci lahko posejajo dobro seme, polja izdatno pognojijo, pa ne bodo pridelali veliko, če vreme ne bo ugodno. Od vremena bo odvisno, ali bomo v prihodnjih letih pridelali dovolj pšenice, koruze in drugega. Neukte kmete še razumeš, zakaj potarnajo tako. Če jim pritegne še kmetijski strokovnjak, pa ne moreš mimo vprašanja, kako dela naša kmetijska pospeševalna služba. Zlasti se če navrže brez pojasnila, da so gnojila predraga.

Neugodno vreme in predraga gnojila. Kaj še hočete? Za večje pridelke se ne splača truditi. Zakaj bi se kmetijski strokovnjak torej naprezal?

Na srečo takih strokovnjakov ni veliko. V svoji okolici pa v zvezi temu lahko veliko škodujejo. Govorijo tako, kot ugaja kmetom, ki

še nimajo lastnih izkušenj. Če bodo poslušali le take, pa jih tudi še dolgo ne bodo imeli.

V trditvah takih strokovnjakov je nekaj resnice. Na primer da je letošnji hektarski pridelek pšenice v vsej državi bil za pet stotov manjši kot lanski zaradi neugodnega vremena. A zakaj poskušajo s tem dokazovati, da gnojenje ni uspešno? Kako bi odgovorili na vprašanje: zakaj so nekatera družbena posestva in tudi kmetje lahko pridelali pri letošnjem povprečju 27 stotov pšenice na hektar kar 45 ali celo 50 stotov, mnogi kmetje pa le 20 stotov ali še manj? Temu se najraje izognejo, da ostane vse pri vremenu in lažnejšem delu.

Odgovor na postavljeno vprašanje pa dobimo pri podjetniških kmetijskih pospeševalcih. Poimensko na-

števajo kmete, ki tudi letos niso zaostajali za povprečnim hektarskim pridelkom na družbenih posestvih. So sedje, ki sejejo in obdelujejo polja po starem, pa so našli polovico manj. Zaradi slabega vremena so sicer vsi pridelki manj — toda najpodjetnejši kmetje so našli na 1 ha dvakrat toliko kot najslabši. Podobno je bilo pri koruzi, ki ji je vreme bolj ustrezalo. Tu se je pokazala prava vrednost dobrega semena in izdatnega gnojenja, kajti vreme je bilo pri vseh enako.

Poučen je še drug primer, čeprav za preprostega kmeta morda manj prepričljiv. Na družbenih posestvih pravijo, da njihovi poprečni hektarski pridelki ne zaostajajo za pridelki v gospodarsko razvitejših državah. To je res. Dodati pa je treba, da so v poprečnih pri-

delkih tistih držav zajeti tudi pridelki vsem kmetov in ne le velikih posestnikov. Zakaj torej naši kmetje daleč zaostajajo?

Vzrokov je sicer več, med najpomembnejšimi pa sta gnojenje in seme. Gnojila so se res močno podražila. Njihove koristnosti pa ne bi smeli meriti le s tem, da se zdaj dobi za kg pšenice veliko manj gnojila kot pred leti. Strokovno bi bilo treba oceniti in preveriti na poljih, za koliko se zveča pridelek, če se npr. 1 ha pognoji s 500 kg ustreznih gnojil. Strokovnjaki, ki so že delali take poskuse, trdijo, da tudi pri sedanjih cenah kmetovalci ne bi smeli oklevati pri gnojenju. Če bi gnojila bila cenejša — to želijo tudi taki — pa bi kmetovalci zbrali več sredstev za nove naložbe za pospeševanje kmetijstva. JOŽE PETEK

ŠMARJE PRI JELŠAH

MANJ KMETOV

Po zadnjem popisu prebivalcev v šmarnski občini je živeo na tem območju 30.608 prebivalcev. Od tega je bilo 12.816 kmetijskih proizvajalcev ali kar 41,9 odst. prebivalcev. Število kmetijskih proizvajalcev se po primerjavi iz štetja v drugih letih manjša, saj se je število zaposlenih od leta 1971 letno povečalo za 6,6 odst.

Glede na te podatke in na podatke za več let nazaj lahko ugotovimo, da je proces deagrarizacije na šmarnskem prisoten že okoli dvajset let. Ta proces, na žalost, zajema največ mlade prebivalce, kar ima seveda negativne spremljajoče pojave: ostareli kmetje ostajajo sami na kmetijah, modernizacija in specializacija kmetij ne gredo v zaželeno smer in podobno. To povzroča seveda tudi nezadovoljivo starostno strukturo prebivalcev in na drugi strani nenehno kopičenje socialnih problemov.

Zaradi odliva mladih ljudi v preteklem obdobju v večje industrijske centre je prisotno močno pomanjkanje delovnih ljudi za zaposlovanje v novoustanovljenih dislociranih obratih v domači občini. Takšen primer je brusilnica Kozje, dalo pa bi se ga najti še kje drugje. Odras takšnega stanja je seveda tudi zaposlovanje v tujini. Število zdomcev je ustaljeno in, kot kaže, zaenkrat ne raste.

Kljub nekaj primerom pomanjkanja delovnih ljudi za zaposlovanje v domačih obratih (ta problem bo menda slej ko prej rešen) pa še vedno obstoja pomanjkanje ustreznih delovnih mest. Močno prisotna je tudi neugodna kvalifikacijska struktura zaposlenih prebivalcev, ter pomanjkanje kvalificiranih in visoko kvalificiranih kadrov. To precej negativno vpliva na celotno gospodarsko socialno stanje v občini.

MILENKO STRASEK

Kozjansko nam je že nehote postalo sinonim za nerazvitost, so navadne lesene palice za hokej zamenjale one iz tovarne, čudo, ki je bilo do pred nekaj leti nepojmljivo. Z drsalkami

revščino, zabitost v hribe in kar je še podobnega. In vendar na ledu pa so dobile svojo domovinsko pravico tudi drsalka, na ledu takrat, kadar je čas — na Kozjanskem nič novega. Foto: D. Medved

KMETJE IN HITRA CESTA

Hitra cesta, ki pelje tudi čez celjsko kmetijsko območje, je, čeprav zaželjena, vendarle vnesla med kmetovalce malce nezadovoljstva. Na kmetijske površine v neposredni bližini Celja je vrezala široko vrzel, ki bo marsikje manjkala. Čeprav je takšno ravnanje docela opravičljivo, se vendarle ob primeru hitre ceste sprašujemo, koliko kmetijskih površin nam bo čez leta ostalo. Iz dneva v dan je namreč več glasov iz vse Slovenije, da se nemalokrat nenačrtno uničujejo kmetijske površine.

Celjska zadržna enota je z gradnjo hitre ceste izgubila šest hektarov kvalitetnih kmetijskih zemljišč ter nadaljnjih 20 hektarov, primernih za sajenje hmelja.

OPOZORILO KMETOVALCEM

Celjska zadržna enota že dalj časa razpravlja o ureditvi kmečkega pokojninsko invalidskega zavarovanja. Merilo za ureditev tega pomembnega problema je seveda gospodarsko sodelovanje z enoto in pa dohodek, ki ga kmet proizvajalec ustvari. Podrobnejše pojasnilo je bilo podano v Kmečkem glasu 17. decembra. Tu je bilo tudi pojasnilo o možnosti dokupa let, pred vsem od leta 1973 do 1975. Ta možnost je prenehala z koncem minulega leta, za prejšnje obdobje pa lahko posamezni kmetovalci uredijo stvari z ustreznimi dokumenti.

Za vse, ki si nameravajo urediti zavarovanje, priporočamo, da si ogledajo Kmečki glas, številko, ki smo jo navedli in da si še pravi čas pomagajo.

MST

ZADRUŽNA ENOTA CELJE

PREDVSEM ŽIVINOREJA

V celjski zadržni enoti se je v lanskem letu močno razvilo pogodbeno pitanje goved in pa vzreja brojlerjev. Pri govedih so prišli lani na 1000 glav. Temu primerno je seveda tudi proizvodnja mleka, saj so celjske zbiralnice, ki so v celoti opremljene s hladilnimi bazeni, zbrale okoli 700.000 litrov mleka.

Po že vnaprej načrtanem programu so investirali v sedem zaščitenih kmetij in jih tako rešili arhaičnega načina gospodarjenja. Po podatkih enote ima skoraj 70% kmetij traktorje, kosilnice in obračalnike, samonakladalne prikolice ter puhalnike za spravljanje sena. Prav tako je izredno zrastle število silosov. Enota razpolaga z obiralnim strojem za hmelj, ki je last sedmih

članov strojne skupnosti, kar je dokaz, da je ideja o strojnih skupnostih dobro zažvela.

Dobre rezultate je dosegla tudi kmetijska preskrba v Stanetovi ulici ter skladišča v Smartnem v Rožni dolini, Skofji vasi, Ljubečni in Stora. Ta skladišča so prodala okoli 1000 ton umetnih gnojil.

Tudi na področju kreditiranja so doseženi lepi rezultati. K višanju so pritegnili skoraj vse kmetovalce, ki imajo poslovne stike z njihovo službo, pa tudi nekatere druge. Trenutno imajo 633 vlagateljev.

Posebna dejavnost celjske zadržne enote so strokovna predavanja za kmetovalce. Tudi za letošnje sezono imajo predvideno vrsto predavanj. Omenili bomo le nekatere: Pokojninsko invalidsko zavarovanje kmetov, Zaščita hmelja in ostalih poljščin, Gradnja silosov in spravilo silaže, Predavanje za rejce perutnine ter Varnostni ukrepi pri uporabi kmetijskih strojev in cestno prometni predpisi za vozniške traktorje.

Kot izjavljajo delavci enote, imajo večje probleme pri svojem delu zaradi nenehne upadanja števila kmetij in kmetijskih površin.

M. STRASEK

NIČ NA RAČUN DRUGEGA...

Zalostna je ta resnična povest. In kratka. Nekoč je na Polzeli rasla smreka. Redkost in prijeten okras med hišami sredi trga. Rasla in zrastle je v pravo drevo, celih 15 metrov visoko.

Pa si je nekdo omislil in vsadil poleg smreke bršljan. Tako kot v gozdu, bršljanu je teknila dobra zemlja. Povzpel se je na drevo in se razbohotal v pravo gomilo zelenja. S plezalkami je segel prav do vrha drevesa, ki pa je v nekaj letih podleglo milijonom kapilar, ki so z njegove površine pile vlago in preprečevale, da bi drevo dihlo. Sožitje se ni obneslo. Smreka se je posušila, ostal pa je bršljan, košat in bogat kot še nikoli.

Primer daje simboličen nauk, da se na račun drugega ne da dolgo živeti. Namreč, zdaj so dnevi šteti tudi bršljanu. JOŽE MIKLAVC

SMUČI ATOMIC —

ZIMSKO ŠPORTNA KONFEKCIJA

VELEBLAGOVNICA

Medtem, ko smo po večini javnih prostorov in tudi doma slavili v divji silvestrski noči, je bilo v celjski bolnišnici na oddelku, kjer se rodijo novi državljani, vse pripravljeno, da malčkom pomagajo na svet, v življenje. Kazalca sta se poljubila tako kot vedno, vendar z majhno razliko — po številkah ena, devet in sedem se je namesto petice pojavila šestica!

Nekaj trenutkov pred tem je nekaj mamic nervozno pričakovalo najlepši trenutek v življenju — novorojenca. Ena ali več prvič, nekatere drugič. Prve so bile še bolj nervozne, saj jim je to pomenilo popolnoma nov mejnik v njihovem materinskem poslanstvu, druge malca manj, saj so že vedele, kako to izgleda in je šlo samo za nov, prijeten in poseben dogodek. Vse pa so se pripravljale, da z novim letom podarijo del sebe in preko tega življenja malčkom, ki so zdaj naši. Živeli bodo z nami in uživali (ali pa tudi ne?) v tistem, kar smo jim pripravili. Zaželeli smo jim srečno in to naj ostane za vse otroke sveta skozi vsa leta!

Med belimi zidovi in belimi plašči zdravnika, babice in sester se je zgodilo. Zgodilo v prvi noči novega leta 76! Prijokal je Matjažek in mamica Milena Tušek iz Zadobrove pri Vojniku je bila kljub naporom prijetno vesela. Matjažka so opremili z vsemi potrebnimi napisi, da ga ne bi zamenjali (vsaj v začetku smo vsi enaki in ali ni to lepo?) in vesel trenutek je bil mimo. Bilo je ob 1.40 zjutraj 1. januarja!

Prvi občan celjske občine v letošnjem letu je tako postal Matjažek Tušek! Zdaj se še ne zaveda, da ga je rodila mamica Milena, delavka v bolnici v Vojniku in da ga doma čakata sestra ter očka. Zdaj so prava družinica, Srečna!

MATJAŽEK ZAJOČE

«To je moj najlepši trenutek v letošnjem letu,» je pripovedovala mamica Milena, ko smo se z njo pogovarjali v celjski bolnici. Mali Matjažek je mirno spal poleg nje in se ni zmedel niti za pogovor, kaj šele za fotografiranje! Hoteli smo slišati, kako se joče in sestra ga je lepo prijetno ter potrepljala po ritkici. Fant pa nič! Verjetno si je mislil, ne boste me že kar na začetku pohoda v življenje «vlekli za nos» in je še kar naprej mirno spal, nato pa se ponovno stisnil k mami. Bil je kot bela štručka, ki nikakor še noče verjeti, da se je resnično pojavil v svetu med toliko množico ljudi.

In za Matjažkom se je rodilo kar sedem deklic. Če smo hudomušni, poglavar je na začetku ali pa je vedel, da se je z 31. decembrom končalo leto ženal. Do 3. januarja dopoldne je prijokalo na svet v celjski bolnici 17 novorojenčkov, od tega 10 deklic in 7 fantkov. Tudi po kilogramih je bila najtežja in največja deklica, ki je tehtala kar 4,310 kg in merila 53 cm, najlažji pa fantek z 2,640 kg in dolžino 47 cm. Vsi so zdravi, čeprav so dvema mamicama morali pomagati.

Za Matjažkom je rodila Jožica Hladin iz Tabora in to punčko ob 3.26, kot tretja v novem letu pa Ivanka Kodrin iz Stranic, tudi punčko ob 4.27. Na 2. januarja so zabeležili tudi prve dvojčke, fantka in punčko, rodila pa ju je ob 11.10 dopoldne Irena Štrajher iz Celja.

Torej, v celjski porodnišnici so bili za novoletne praznike zelo produktivni in ob koncu obiska smo si z odgovornimi zaželeli, da bi bilo vse leto takšno in to tudi na ostalih področjih. Morda še zanimivost: v letu 1974 je v celjski porodnišnici prijokalo v življenje 2810 malčkov, lani pa 2966! Tudi tu — lep napredek!

RAJKO IN BRANKO REČETA «DA»

Iz porodnišnice smo se preselili v poročni urad. Tudi tam je bilo veselo, saj so godci pridno vlekli na harmonike, pihali v klarinete in brenkali po kitarah. Pet parov! Prvih v letošnjem letu je reklo «da» za skupno življenje v naslednjih letih. Štirje pari iz šmarske in eden iz celjske občine. Oni iz šmarske so dobili dovoljenje,

SPODBUDNO OBETAJOČE ŽALOSTNO

OB NOVEM LETU O- ROJSTVIH, POROKAH IN NESREČAH

SPODBUDNO: do 3. januarja 1976 je bilo od tistega časa, ko sta se oba kazalca pokrila in »pet« spremenila v »šest«, rojenih v celjski porodnišnici 17 otrok! Zaželim jim mir, zdravje in vse ostalo!

OBETAJOČE: na prvo soboto v letošnjem letu se je v Celju poročilo pet parov, od tega štirje iz šmarske občine (kjer na ta dan niso poročali!) in eden iz celjske! Prvi par, ki je rekel »da« za skupno življenje ne samo za letos, ampak za vsa leta, je bil par Branka Habe iz Rogaške Slatine, frizerka in Rajko Petrovič iz Banjaluke, študent.

ŽALOSTNO: v prvih dneh veselja je bilo kar 16 prometnih nesreč, od tega ena s smrtnim izidom in veliko zaradi voznje pod vplivom alkohola, neprimerno hitrosti, nepravilnega prehitovanja, izsiljevanja prednosti, s skupno materialno škodo 110 tisoč din! Kaj pa ostalo?

Poleg vsega, kar še ni registrirano, je to bilanca novoletnih praznikov, ko smo nazdravili v letu 1976!

Prvo in drugo je veselo, zadnje pa, kot v naslovu, žalostno!

da se poročijo v Celju, saj v soboto pri njih niso poročali. Mladi pa so bili nečakani in so hoteli tisto, za kar so se odločili, čimprej tudi izpejati. Prva, ki sta se v celjski občini poročila v letošnjem letu, sta bila Branka Habe iz Rogaške Slatine in Rajko Petrovič iz Banja Luke. Ona je frizerka, on študira na višji komercialni šoli v Mariboru. Medtem, ko je bila Branka nekoliko zadržana (verjetno pretresena s trenutkom, ki ga je takrat doživljala) pa je bil bolj zgovoren Rajko, ki je med drugim povedal, da se bo po končanem študiju zaposlil v Rogaški Slatini in tam tudi ostal. »Kraj je čudovit, ljudje tudi, drugače pa ne bi prišel sem,« je menil Rajko.

Potem smo izvedeli še za nekaj števil, tako da se je lani na celjskem poročnem uradu poročilo 611 parov in da so imeli tudi šest zlatih porok! Med zanimivimi pari je bil tudi takšen, da je bil fant doma iz Rogaške Slatine, v Linhensteinu je spoznal špansko državljanko in se z njo poročil v Celju. No, tudi na poročnem uradu so prav tako kot v porodnišnici dobro startali v letošnje leto, žal pa tega ne moremo trditi za področje prometa.

PLES NA CESTAH IN OSTALO

Kljub vsem številnim opozorilom, da naj bi vozili vsaj med prazniki, ko je promet bil bolj gost kot normalno, previdno in zbrano, tega ni bilo. Vse bolj dobivamo vtis, da se ljudje sami iz sebe delajo norce in divjajo po cestah, kot da bi plavali v vodi. Ne brigajo jih prometni znaki, niti omejitve, niti vsi dobrohotni napotki in opozorila! Ceste so zlasti pred Novim letom bile izredno spolzke, v zraku pa sta bila neprijetna vlaga in gosta megla. Vsem tem pogojem bi bilo treba prilagoditi vožnjo, vendar jo velika večina ni. Tako smo samo na 31. december zabeležili osem prometnih nesreč in to eno sredi Soštanja celo s smrtnim izidom. Med vzroki za nastale nesreče so isti, kot vedno: alkohol, neprimerna hitrost, izsiljevanje prednosti, nepravilno prehitovanje, torej lahko bi rekli z eno besedo — objestna vožnja nekaterih voznikov.

Na 1. januarja so zabeležili štiri prometne nesreče in na drugega prav toliko, s skupno materialno škodo 111 tisoč dinarjev! Tako smo že začeli kar v začetku leta polniti črno kroniko, kot da bi žeželi, da bi bila čimprej čimbolj črna, krvava in polna pločevine ter človeških tragedij.

Tako smo preživeli prve dni letošnjega leta. Naplesali smo se, saj je bilo za to veliko možnosti pa tudi vsega ostalega je bilo dovolj. Recimo cen, ki so bile tako različne, da je nekaj čudnega, kajti tisti, ki so organizirali silvestrovanje že enostavno niso več vedeli, kje naj bi goste ožulili in sami čimveč zaslužili. Zato ni čudno, da je letos veliko ljudi ostalo kar lepo doma, saj ni brez osnove misel, da lahko za tisti denar, ki bi ga zapravil v eni noči, doma živiš vsaj nekaj dni. Ob tem reportažnem novoletnem zapisu pa ne moremo še mimo dveh stvari: metanja petard in razbijanja kozarcev. Predvsem mladi uživajo v tem, da prižgejo petardo in jo v zaprtem prostoru vržejo starejšemu pod mizo. občutek presenečenja, ko zaslišiš pok, verjetno ni najboljši, razburjanje pa upravičeno. Ali namerno, zgolj z objestnostjo pogojeno, razbijanje kozarcev. To so nepotrebni stroški, ki se jih vsak boji in če že ima kdo voljo do razbijanja, naj to dela doma in s svojimi kozarci!

Po končanih prazničnih dneh smo lahko videli okoli blokov in hiš veliko smrečic, ki so jih lastniki oskubili vseh lepotnih okraskov in hladno vrgli skozi okno na zelenico. Kaj naj rečemo ob tem? Ze tako se dela ogromna škoda s sekanjem smrek, ki so naše veliko bogastvo, in to za borih nekaj dni. In če jo že imamo, jo vsaj ob koncu razsekajmo in skurimo ali kako drugače spravimo v stran.

In ob koncu tega zapisa upam da razumete naslov: spodbudno, obetajoče in — žal — tudi žalostno. Zdaj pa si še enkrat zaželim prvega in drugega čimveč, tretjega pa čimmanj!

Novoletne podatke je skupaj zbral in vam nazdravlja Srečno 1976

TONE VRABL

SREČANJA

„NIČ NI ŠLO
MIMO MENE“

Zapomnil sem si tega možaka. Bilo je na obnem zboru Turističnega društva Podčetrtek. Povedali so mi, da je predsednik društva. Všeč mi je bila njegova ostra, odkrita in poštena beseda, všeč obraz, poln zgodovine.

Njegovo domovanje stoji tik ob Sotli, na samem, tiho je tam, le Sotla šumi. Po tem bi človek sklepala, da je Jože Pečnik samotar. Tisti, ki bi tako sklepali, bi se gotovo motili, Pečnika je treba spoznati boljše. Nič ni lažjega kot to: možakar, ki je sedel pred mano, ima dušo na dlani, široko odprto za vse, zakaj nič ni takšnega, česar bi se moral sramovati.

Pečnik se je rodil 1911. leta na Ponikvi pri Zalcu. »Nič nisem imel od mladosti. Moral sem žrti vse grenkobe I. svetovne vojne. Ko je prišel čas za to, so me hoteli dati za fajmoštra. Le tako si lahko študiral, saj veste, jaz sem bil brihtne glave. Osem otrok nas je bilo, oče organizist in tako mi ni bilo težko zamisliti, kako bi izgledal v tem poklicu. In vendar sem se odločil drugače...«

Tista leta so Pečnikovi živeli bolj na tenko. Ni bilo moke, ni bilo kruha. Nekoč so Jožo poslali k fajmoštru.

»Bi posodili, prosim, nekaj moke, nimamo kaj jesti?«

Kuharica se je obrnila h gospodu.

»Kaj bodo pa prašiči jedli, gospod?«

Fajmošter je odkimal z glavo. Odšel sem in takrat že vedel, da ne bom »gospoda«.

Dali so ga učiti za »šlosarja« k Lorberju. Vsak dan se je odpravil uro in pol daleč na »sihla«. Nekoč so ga premlatili pomočniki, ker je malo zamudil. Pošteno so ga premikastili. Jože je vzel knjigo in odšel. Potikal se je naokoli, potem pa je vendarle prišel domov.

»Jože, nič ti ne bom naredil,« je dejal oče, »a vedi, da nas je preveč, razumi.«

Jože je razumel. Tokrat ga je pot pripeljala k teti, ki ga je dala v uk za čevljarja. Tudi tam so ga tepili, stradal je in sploh mu je šlo slabo. Morali so govoriti po nemško. Joži pa to ni šlo od rok.

»Zdelo se mi je, da sem rojen za več kot »šostarjan«, je dejal Pečnik in zakopal roke v sive lase. Odločitev ga je pripeljala do vojaške podoficirske šole v Beogradu. Vse se je ponovilo: zapostavljanje, pretepi, strahoten red in disciplina poleg tega pa je bil še Slovenec, edini Slovenec med njimi.

Dve leti, ki sta bili potrebni, da je dobil čin podnarednika, pa sta vendarle minili in odšel je v Ljubljano, v kolesarski bataljon.

»1935. leta sem imel spet smolo. Zaradi knjig in revij, ki sem jih vedno kupoval, so me vtaknili za 18 mesecev v zapor, ko pa sem se vrnil, sem se odločil, da grem v špansko državljansko vojsko. Tisti, ki nas je vodil, nam je v Avstriji vse pokradel tako, da smo se morali vrniti. S Španijo ni bilo nič.«

Okusil je brezposelnost, ob začetku vojne pa so ga vpoklicali. »Ko je kapitulirala naša vojska, sem se jokal za Jugoslavijo.«

Jože je odšel v rudnik boksita v Sentilj pri Velenju, delal v ilegali za partizane, 1943 pa so ga dobili v Celju. Nemci in mu temeljito sprasili rebra, kot se je pošalil. Od takrat je čakal v ilegali in ko je prišla na štajersko XIV. udarna divizija se je priključil njenim enotam.

»Pri Dobrni sem jih pričakal in kot oficirja stare Jugoslovanske vojske so me radi sprejeli. Prebijal sem se z njimi čez Grašnje, pretepi, strahoten red in disciplina nazaj na teren, pa nisem strpel. Odšel sem nazaj v Serčerjevo brigado pa v Tomšičevo in na koncu v Bračičevo za komisarja 1. bataljona.«

Zgodilo se je, kar za tiste čase ni nič čudnega: Joži so odpovedali pokornost živci. Poslali so ga za komandanta kozjanskega vojnega področja, nato pa so se funkcije začele menjavati in takoj po vojni lahko Jožo srečamo kot komandanta Ijutomerskega vojnega sektorja.

»Deset dni po svobodi sem se poročil in potem delal vse mogoče na tem svetu. Bil sem pri agrarni reformi, v partijski šoli, direktor PROMLESA v Celju, pa načelnik operativne za gozdarstvo in lesno industrijo in tako do konca, ko sem kot šef lesnega obrata v Rudniku Velenje stopil v pokoj.«

Tista žilica, ki je Jožo silila k uporabi, proti izžemanju človeka, vitalnosti, ki je je bil vedno poln, ga tudi v pokoju ni zapustila. Kot borec ni mogel soborcem odreči, da bi bil predsednik organizacije ZZB NOV Podčetrtek, podčetrški turisti pa so mu dali za nameček še vlogo predsednika njihovega društva.

»Ko sem med vojno hodil po Kazjanskem in Obsoletju, sem se odločil, da bom enkrat tam šivel. Prej pač ni bilo časa, dokler ni prišel pokoj.«

Da ima tudi precej odlikovanj, je bilo težko izbežati iz njega. Dobrodušen obraz pod sivimi lasmi se je trdo otepal tega priznanja.

MILENKO STRASEK

SPOMINI AKTIVISTA

BUNKER ZA
„NAŠE“

Aktivist Miloš Grzina z vnukom Jožeta Rupreta pri vходу v skrivališče

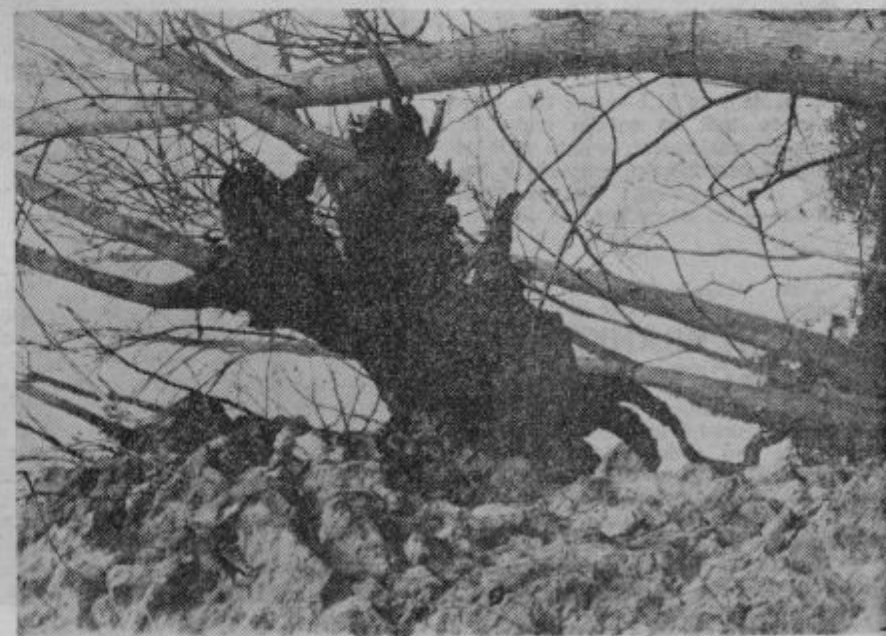
Velikokrat je že tekla beseda o ljudeh, ki se niso borili za svobodo le s puško na ramih. Znali so se bojevati tudi drugače. Navadno so to skromni, bolj tihi ljudje, ki ne obešajo na velik zvon svoje ga deleža v narodnoosvobodilni vojni. Eden takšnih je Miloš Grzina iz Kozjega, zdaj upokojenec, prej pa je bil obrtnik, mizarški mojster, med zadnjo vojno aktivist in obveščevalec za območje med Sotlo in Planino pri Sevnici.

Oni dan je nanesla beseda na tiste čase in na to, kako so se ljudje velikokrat znašli v nenavadnih trenutkih. Če bi hotel vse popisati, bi verjetno zmanjkalo papirja. Okoliščine, v katerih so tiste čase živeli in delali naši ljudje, so narekovale veliko mero iznajdljivosti, znanja, trdne volje, predvsem pa zaupanja do svojih sodelavcev. Izdaja je bila med aktivisti in obveščevalci še posebno usodna. Na Kozjanskem je bil okupator močno prisoten in je imel veliko postojank v vseh trgih in večjih naseljih. Zato je bil organiziran odpor še toliko težji. Miloš Grzina se je spomnil dogodka, ki je tesno povezan z njegovim že pokojnim sodelavcem, prav tako aktivistom in organizatorjem partizanstva Jožetom Rupretom. Njegova domačija stoji v Belem, nad majhnim zaselkom, kamor zavije cesta iz Sonovega. Hišna številka nosi že ime Zdoi, bližnje vasice, ki ima hiše na široko raztepe po gričevnatih pobočjih nad Kozjem. Nad Rupretovo hišo je nekaj gozda in nekaj skalnih pečin, ki so na gosto obrasčene z drevjem, grmovjem in srobotom. V tistem pečovu je pokojni Jože Rupret, ali kakor so ga klicali — Pepi, videl možnost dobrega skrivališča. Pod veliko skalo je bila namreč jama, velika približno 6 krat 4 metre. Očistil je vhod in o tem obvestil Miloša, ker mu je zaupal. Tisti čas, bilo je v poletju 1944. leta sta samo onadva vedela za to skrivnost. Notranjost sta uredila, naredila klopi in zamaskirala vhod, ki je odlično skrit. Do konca vojne sta v njem skrivala hrano in ostali material, ki so ga zbirali terenski aktivisti za partizansko vojsko. V tem bunkerju so mislili narediti celo partizansko bolnišnico, pa ni bilo treba, ker se je vojna že bližala koncu in je bilo dovolj bolnišnic

že na osvobojenih ozemljih. Zanimivo je to, da bunker ni bil izdan, čeprav je nekega dne menda prišla v njegovo neposredno bližino neka ciganka. Morda je tudi komu kaj povedala, pa so se tisti čas Nemci verjetno že bolj zanimali za svojo usodo.

Danes vedo za bunker vsi v vasi in še kdo. Je še dobro ohranjen, vhod pa je dobro viden le iz neposredne bližine. Kmet Jože Rupret je tiste čase s tem dejanjem veliko tvegala. A strahu ni poznal že od nekdaj, saj so bili v njegovi hiši, ki stoji neposredno pri gozdu, sestanki OF odbora in sam je bil takoj po vojni tudi predsednik za Zdole. Miloš Grzina, ki je bil obveščevalec od leta 1943 se dobro spominja tistih časov in prenekaterih nevarnih trenutkov, ki bi lahko bili usodni. A vse se je nekako dobro končalo in bunker je ostal do konca vojne znan le partizanom. Zdaj, ko je vejevje golo, bi človek še nekako našel do njega, ko pa na pomlad vse ozeleni, zelena zavesa prikrije skrivališče, kjer se je odvijala tihota, a pomembna bitka.

Besedilo in sliki: DRAGO MEDVED

RAZMIŠLJANJE MLADIH IZ VRBJA

MLADI BOMO VEDNO NAPREDNI

O tem pa še o čem smo se pred dnevi pogovarjali s simpatičnimi člani Osnovne organizacije Zveze socialistične mladine iz Vrbeja pri Zalcu.

Vasica Vrbeja je majhen kraj. Komaj kakšnih tristo ljudi šteje, ljudje pa se v glavnem ukvarjajo s kmetijstvom ali pa hodijo na delo v Zalec in druge industrijske kraje žalske občine. Vrbeja spadajo pod krajevno skupnost Zalec, v kraju pa so poleg mladincev prizadevni seveda tudi gasilci.

Ko omenim, da med sabo verjetno dobro sodelujejo, sem bil nimalo začuden, ko mi je podpredsednik mladine OTO ZAGAR omenil, da sodelovanje mladih z gasilci ni ravno sijajno. »Ne vem, zakaj se ne ujamemo. Sam sem že večkrat razmišljal o tem, pa ne najdem nobenega pravega odgovora. Poglejte, večina gasilskih društev v občini ima v svojih vrstah mnogo mladih ljudi. Pri nas tega ni. Že večkrat smo hoteli najti skupen jezik, pa ni šlo. Morda bodo rekli, da mladi nismo pripravljeno delati v tem društvu. Toda to ni res. Prav gotovo bi sodelovanje koristilo bolj njim kot nam. Pa, da ne bo sedaj kdo mislil, da se z njimi ne razumemo. Seveda se, toda sam si najbolj želim, da bi si pridobil tudi njihovo zaupanje. Prav gotovo bi bilo dobro, če bi pomladili vrste gasilcev, ki so sicer zelo delavni.«

»Ko že govorimo o nezaupanju starejših do mladih, prevzame besedo predsednik JANEZ UPLAZNIK, moram reči, da smo mi mladi danes v kraju že toliko naredili, da nezaupanje ni več takšno, kot je bilo še pred tremi leti. Osebno sem prepričan, da bodo ljudje v naslednjem letu še bolj verjeli v nas, zato nam že sedaj precej pomeni, ko

Mladost je norost, pravijo. Čez reko skače, kjer je most. Spet nekateri trdijo, da na mladih svet stoji, drugi spet tarnajo, češ, da je z mladimi križ. Naj bo, kakorkoli že, mlad je bil vsak človek. In tisti, ki niso več tako mladi, zatrjujejo, da so mlada leta najlepša. Če drugega ne, potem bo to prav gotovo držalo. Čas pa gre svojo pot naprej. Tako kot se spreminja vse okoli nas, tako se spreminjajo tudi generacije mladih. Mladi morda šele pred desetimi leti so se borili za drugačne ideale kot mladi danes. Dejstvo pa je, da so bili mladi vedno revolucionarni, napredni. Tudi danes v tem ni nobene razlike.

ziram drugo kulturne prireditve v Vrbeju ter prostovoljne delovne akcije. Teh smo v letošnjem letu pripravili že kar precej, še več pa kulturnih prireditev. V ponedeljek smo na primer pripravili proslavo v počastitev dneva JLA. Po kulturnem programu pa smo imeli še razgovore z borci. To je navsezadnje tudi dokaz, da mladi spoštujemo pridobitve naše narod-

no delati. Menda ni treba posebej poudarjati, da je Lea še sedaj izredno delavna mladinka. Z njeno mammo, ki je mentorica mladih v tej savinjski vasi, se mnogokrat pogovarjata o problemih mladih, o njihovih težavah ter o bodočem delu... »Tudi o tem, zakaj starejši vedno tako poudarjajo, kako zelo so trpeli med vojno, sva se že pogovarjali, in to samo za-

pa, da bi današnja mladina v primeru, da bi se nas kdorkoli hotel polastiti, zagrabila za puške.«

Potem se spet oglasi Oto.

»Lea je prej omenila, da nam starejši očitajo, češ, kako dobro živimo mladi. To se mi zdi relativno. Dobro živimo v primerjavi s tistim življenjem, ki so ga živeli naši starši. Nočem pa reči, da živimo slabo.

»Veste, večkrat premišlujem, kakšna bo mladina na primer čez petnajst let. Standard naših ljudi iz dneva v dan raste, vemo pa, da se vzporedno s tem razbija smisel za kolektivizem. Sprašujem se torej, če bodo mladi čez nekaj let sploh še tako povezani med sabo, kot so danes. Poglejmo na primer kar razvite zahodnoevropske kapitalistične države. Vse več

bilo tako? Enostavno ne razumem mladega človeka, ki trdi, da je napreden že samo s tem, ko se drogira. Temu pravim jaz obup nad življenjem. Če si mlad človek ne zna pomagati iz stiske in mora zato uživati mamila, da tej stiski ubeži, potem je to zame slabič. Prepričan sem, da bo naša družba vedno tako zdrava in močna, da kaj takšnega ne bo dovolila. Kapitalizem mora nekoč propasti. To je zgodovinska nuja. Tam bo potem zavladal recimo socializem. Ne bo več takšnih razlik med ljudmi, človek bo več vreden kot denar, in potem tudi mladi ne bodo doživljali takšnih tragedij z mamili. Mislim, da prav zaradi bogastva na eni in revščine na drugi strani prihaja do narkomanije. Pa tudi iz zdoigočasnosti sinov in hčera bogatih staršev. Socializem bi po mojem moral urediti take stvari. Ne s silo, pač pa se mi zdi to čisto naravna posledica neke družbene ureditve.«

Enakega mnenja sta bila tudi ELIZABETA KOVAČ in MARJAN ZAGAR, ki sta tudi sodelovala pri našem klepetu.

Se in še smo potem klepetali z mladimi iz Vrbeja, ki ne znajo samo delati, pač pa tudi pametno razmišljati. Ob koncu pa smo seveda govorili še o željah v novem letu, ampak takšne želje, o katerih smo govorili, so bile že tolikokrat izrečene in napisane, da se jih ne splača ponavljati. Ali pa? Kdo ve?

Tudi tega nihče ne ve, zakaj so mladi po vsem svetu v bistvu enaki. Zele si miru in prijateljstva, ko pa odrastejo, nastajajo tragedije, tragedije, ki jih človek ni vreden, ki se jih lahko le sramuje. Je vse to

Oto Zagar

Janez Uplaznik

Lea Glušič

Jožica Jagarinec

Elizabeta Kovač

Marjan Zagar

vidim, da ljudje pri krajevni skupnosti verjamejo v nas in naše delo. Pri občinski konferenci zveze socialistične mladine sicer trdijo, da skrbimo samo za zabavne prireditve. Toda to ni res. Resnica je nekje vmes. Brez zabavnih prireditev si ne moremo zamisljati našega dela. Na ta način si služimo vsaj toliko denarja, da lahko organi-

noosvobodilne borbe. Še bolj se je to pokazalo v ponedeljek zvečer, ko ga skoraj ni bilo mladincev, ki se ne bi udeležil tega zares zanimivega večera.«

Janezovo misel je potem nadaljevala LEA GLUŠIČ. Mlado dekle je to, pa vendarle je ena najbolj zaslužnih mladink, da so mladi pred dvema letoma v Vrbeju sploh začeli res-

radi nas, mi pa da tega ne znamo ceniti. Razumem starejše. In skoraj prepričana sem, da bi tudi mi bili takšni. Tudi mi ne bi nikoli mogli pozabiti na vse prestano gorje in marsikdaj bi potem našim naslednikom vrgli pod nos, kako dobro živijo, mi pa smo se zanje borili. Ljudje smo pač ljudje. Tu se ne da ničesar spremeniti. Vem

To bi bil nesmisel. Večkrat pa se mi je že porodila misel, da je veliko takih, ki spe na lovorkah. Pa naj ne zamerijo. Premalo starejših se danes zaveda, da revolucija še vedno traja, in če je tako, potem tudi mi mladi sodelujemo v naši revoluciji.«

Tudi JOŽICA JAGARINEC je sodelovala pri našem klepetu.

mladih se vdaja mamilom, alkoholu... Jaz ne vem, kam vse to vodi. Tudi pri nas se že pojavljajo takšni problemi...«

»Oprostite, da te prekinem,« je spet povzel besedo Oto. »Mene to ne skrbi. Enostavno zato ne, ker vem, da je bila mladina vedno revolucionarna, napredna... Zakaj tudi v bodoče ne bi

zares nuja. Naravna zakonitost? Če je tako, potem so vse besede in vsa dejanja zaman. Ampak nekje globoko v človeških srcih mora biti nekaj, kar bo nekoč moralo priti na dan. Navsezadnje je človek le človek, denar pa denar... Primerjava je sramotna, toda žal, tako je še vedno...«

JANEZ VEDENIK

ALPINISTIČNI KOTIČEK

PRVI ZIMSKI VZPONI

V novoletnih dneh so člani in pripravniki celjskega AO opravili prve zimske pristope in plezalne vzpone nad Logarsko dolino. Škoda je, da vreme ni zadržalo do nedelje, saj je po vdoru južnega vetra postalo plezanje zaradi padajočega ledu izredno tvegano. Opravljeni so bili vzponi na vrh Ojstrice, Turske gore, Rink in Mrzle gore. Nave, za Čanžek in Palir je ponovila tretjič pozimi stebel Stajerske Rinke, Čanžek, Lesjak in Deželak so ponovili direktno smer v

južni steni Mrzle gore, Deželak in Lesjak pa izplezala prvič pozimi Celjski stebel v Mrzli gori.

V soboto, 10. 1. 1976 bo na Smrekovcu srečanje koroških in stajerskih alpinistov, kjer bomo pregledali svoje delo v pretekli sezoni, sprejeli pripravnike in člane in morda tudi kaj skupnega načrtovali.

Snežne razmere: v Savinjskih Alpah so snežne razmere za vzpone na vrh za izkušene planince in alpiniste izredno ugodne, seveda s popolno zimsko

opremo. Nevarnosti plazov ni, pobočja so trdo zmrznjena, grebeni in vrhovi mestoma poledeni. Pri stop na Klemenškovo planino skozi tunel možen samo z derezami in varovanjem. Boljša je nova pot pod žičnico. Leden je tudi pristop na Okrešelj in Karniško sedlo. Cesta je prevozna do konca Logarske doline z zimskimi gumami. Podatki so z dne 5. 1. 76. Morebitna odjuga ali padavine med tednom bodo bistveno spremenile sedanje razmere. CIC

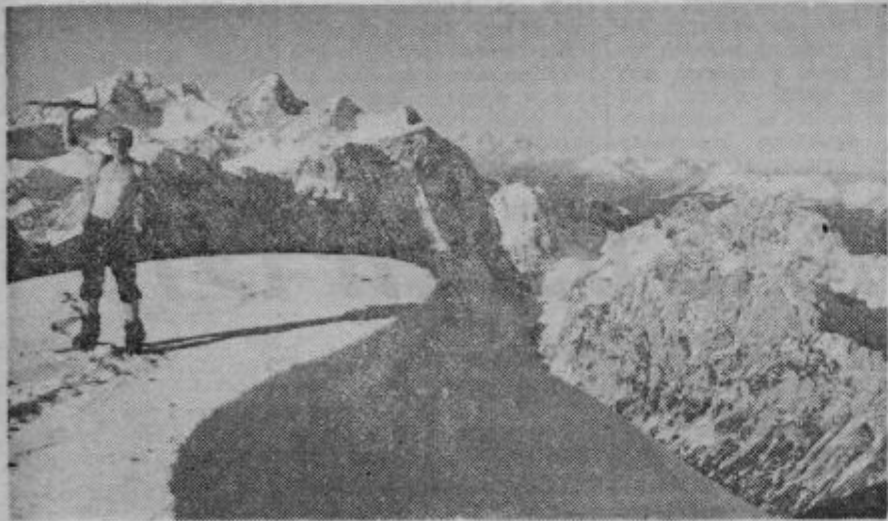

ŽALEC: ZLATA POROKA

Zadnji dan starega leta sta obnovila zakonsko zvezo zlatoporočenca Jakob Vodeb in njegova žena Neža. Jakob je bil rojen let 1901 v Celju kot sedmi otrok delavske družine. Ker je bila družina številna je moral Jakob, star 3 mesece, v rejo k nekemu kmetu, kjer je občutil neusmiljenost svojih rejnikov. Pozneje se je kot pastir selil od kmeta do kmeta dokler ni bil vpoklican k vojakom. Zaradi ran na nogah je moral v vojaško bolnico, kjer se je zdravil. Po odsluženju se je zaposlil v Vrhu pri Zalcu, kjer je spoznal svojo ženo Nežiko, s katero se je leta 1926 poročil. Takrat je tudi začel delati v rudniku Zabukovica in tam ostal vse do leta 1958, ko se je upokojil. Neža Vodeb je bila rojena leta 1900 v Zuzmu kot najmlajša hči 11-članske delavske družine. Starši so ji umrli, ko je bila stara šest let. Tako je tudi ona zgodaj okusila bridkost otroštva brez staršev. Kot služkinja je delala do takrat, ko je spoznala svojega moža in se z njim poročila.

Sedaj živita v vasi Pongrac, kjer se jima je v zakonu rodilo osem otrok, šest sinov in dve hčerki. Vsi razen dveh, ki sta zgodaj umrli so se s svojimi družinami zbrali ob svojih starših — zlatoporočencih. Slovesnost je bila v poročni dvorani v Zalcu, opravil pa jo je Ivan Uranjek. Na sliki: Zlatoporočenca s svojimi vnuki.

T. TAVCAR

Pozdrav z vrha Ojstrice na zadnji dan starega leta

HOKEJISTI V ITALIJI

Celjski hokejisti na ledu so se vrnili s kratke turnee po Italiji. Ob novoletnih prostih dneh so vrnilli srečanje italijanskemu prvotlaču — Asiagu, v katerem pošteno igra tudi znana južnoslovenska hokejista Ivo An in Albin Felc.

Mimo srečanja proti Asiagu so Celjani igrali tudi srečanje proti Brunici iz istoimenskega mesta. Več o tem nam je dejal trener celjskih hokejistov Jože Treušak:

«Po precej napornih vožnji avtobusom, smo v Asiagu

takoj po prihodu stopili na led. Začetek je bil odličan. Toda pozneje smo popustili in domačini so zmagali z rezultatom 6:3 (1:2, 2:0, 3:1). Strelci za naše moštvo so bili — Zorko, D. Kerkoš in Vertovšek. Dan pozneje smo igrali z moštvom S. C. Brunico v istoimenskem mestecu severne Italije. Tu igra v moštvu dva odlična Finca. Kljub temu pa smo bili enakovredni in smo celo vodili vse do zadnjih minut, ko so domačini le izenačili. Rezultat 5:5 (1:2, 3:3, 1:0). Strelci pa so bili Zorko in Vajde-

tič po dva zadetka in Dani Kerkoš enega.

Celotna turneja je uspela. Igrali smo pod težkimi pogoji in proti fizično precej groblim nasprotnikom. Vsi igralci so zadovoljni, čeravno je opaziti, da je forma nekoliko popustila. Toda do prvih naslednjih resnih prvenstvenih tekem imamo dovolj časa za pripravo nove forme.

Celjane čaka v prihodnjih dneh verjetno srečanje proti Mladosti v Zagrebu ter srečanje proti ekipi Tivolija v Celju. Sele potem bo derby prvenstva Triglav : Celje v Ljubljani. J. KUZMA

PRIJETNO V ŠEMPETRU

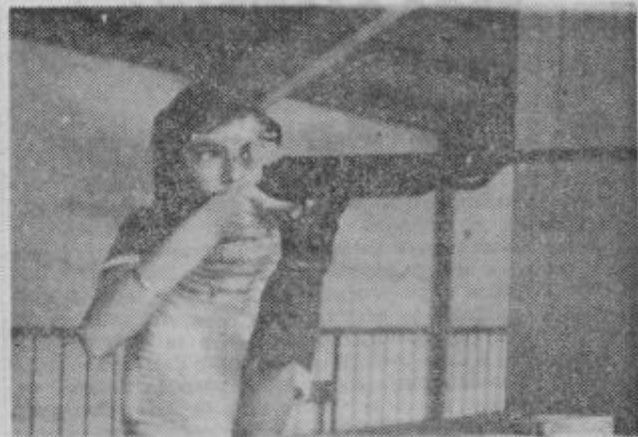
V Šempetru so pričakali Novo leto na prijeten, romantičen način, ob svečkah. Silvestrovanje, ki so ga pripravljali mladinci tovarne SIP, odbor osnovne šole, je potekalo v posebnem novoletnem vzdušju amsambel Borisa Terglava, je v zasedbi narodnih in zabavnih melodij zabaval obiskovalce z obširnimi programom.

E. M.

OGLAŠUJTE V
NOVI
tednik

STRELJANJE

MENJAVA GENERACIJ

Alenka Jager po očetovih stopinjah

V Hrastniku je bilo tradicionalno tekmovanje z zračno puško za trofejo »rudarsko svetilko«. Celjani so to pot poslali v boj izredno pomlajeno in neizkušeno ekipo. Namreč starejši celjski strelci se počasi umikajo in skoraj skrajni čas je že, da pride do menjave generacije. Seveda od mladit ne moremo pričakovati, da bodo kar čez noč dosegli rezultate svojih prdhodnikov. Sprjazniti pa s moramo z dejstvom, da je vsak začetek težak. V konkurenci odličnih domačinov ter Postojnčanov in ostalih, so se naši v Hrastniku znašli skoraj čisto na repu, toda nič za to. Upajmo, da bodo še prišli časi, ko bomo lahko poročali o boljših dosežkih. Od celjskih strelcev je bil najboljši Marjan Roškar s 228 krogi, slede pa Mirko Jevnišek 212, Alenka Jager 206, Marjana Roškarič 180 in Tanja Tratnik 175 krogov.

TONE JAGER

ZMAGAL LAVRINC

V okviru priprav na predstoječe prvenstvo Slovenije so strelski delavci strelske družine »Dušan Poženela« iz Rečice nad Laškim, organizirali prijateljski troboj ekip Velenja, Celja in Rečice. Tekmovali so z zračno pištolo standard. Ekipno so zmagali Celjani pred Velenjem in Rečico. Domačini so se proti pričakovanju dobro upirali močnejšima nasprotnikom. V konkurenci posameznikov je bil najboljši Vinko Lavrinc — Rečica — 375 kr., 2. Marjan Dobovičnik — Celje — 374 kr., 3. Jože Teržan — Celje — 367 kr., 4. Franjo Zučko — Velenje 361 kr., 5. Jure ing. Mogeinčič — Velenje — 357 kr. itd. V kolikor bosta Lavrinc in Dobovičnik na republiškem prvenstvu ponovila dobre rezultate, ki jih dosežeta v zadnjem času, lahko pričakujemo, da nas bosta prijetno presenetila, kot že velikokrat do zdaj.

Stiša Gorenšek

MLADA MODA

Med modnim drobižem, ki je trenutno aktualen, je nekaj prav prijetnih novosti za mladi svet. To so predvsem praktično polobleke, ki jih mlada dekleta lahko oblečejo za vsako priložnost.

Polobleke so sešite iz rebrastega žameta, flanel, jerseyja in drugih materialov, ki se lepo nosijo in v katerih se počutimo udobno. Ukrojene pa so lahko na sto in sto različnih načinov, največkrat v predpasniškem kroju. Z gumbi se zapenjajo spredaj in po vsej dolžini, pogosto je obleka zaključena s širokim volanom. Volani so lahko tudi na naramnicah ali ob rokavnem izrezu. Sicer pa so obleke tudi nabrane, v krilu valovite in široke.

Praktičnosti takšnih poloblek gotovo ni treba poudarjati, saj pod njimi lahko ponosimo vse pulje in bluže, ki smo se jih drugače že naveličale.

Če smo v naslovu zapisali »samo za moške«, seveda ne pomeni, da jih ne bi smele prebrati tudi bralke. Uporabili smo prvi Slovenski almanah (ob koncu leta je izšel pri ČGP DELO Ljubljana, cena 109 din, tiskano 60.000 izvodov, 46.000 prodano v prednaročilu) in iz njega med 550 drobnimi zanimivostmi izbrali te, ki jih objavljamo. Ker se nanašajo na »boljše polovice« jih priporočamo zlasti bralcem. Slovenski almanah pa vsem.

TOKRAT BOLJ ZA MOŠKE

ZANIMIVOSTI

● Dežela z največjim presežkom žensk nad moškimi je Sovjetska zveza. Razmerje je 1208,7 žensk na 1000 moških (podatki so iz leta 1961). Najbolj pa primanjkuje žensk v Pakistanu, kjer pride na 1000 moških le 900,7 žensk (prav tako leta 1961).

● Mati, ki je rodila največ otrok, je bila žena Vasileva iz okolice Moskve. Uradno je bilo potrjeno, da je imela 69 otrok. Rodila je 27-krat: 16-krat dvojčke, 7-krat trojčke in 4-krat četverčke. Večina teh otrok je tudi dorasla. Plodovita mati, ki je žive-la v letih 1816 do 1872, je bila tako znamenita, da jo je sprejel celo ruski car Aleksander II.

● Najstarejše ljubezensko pismo sveta izvira iz leta 1630 pred našim štetjem in je prošilo za roko neke egiptovske princeze. Ker je vrezano v glinasto ploščo, je verjetno tudi najtrajnejše ljubezensko pismo na svetu.

● Najdaljše ljubezensko pismo je odposlal leta 1875 pariški slikar Marcel de Lecture. Sicer ga ni napisal sam in tudi vsebinsko ni bilo posebno bogato. Svojemu tajniku je naročil, naj napiše 1.875.000-krat »Ljubim te«. Ta izpoved je bila namenjena dami njegovega srca Madeleine de Villatoyre. Do števila ljubezenskih izjav pa je prišel tako, da je pomnožil letnico s 1000.

● Najmlajši so pari priporokah v Indiji, kjer so ženini povprečno stari 20 let, neveste pa 14 in pol leta. Najstarejši pa se poročajo Irca, ko so stari 31,4 leta, medtem ko so neveste stare 26 in pol leta.

● Največ ločitev si je privoščila Beverly Nina Avery, nekdanja barska natakarica iz Los Angelesa. Svetovni rekord v tej disciplini je dosegla že leta 1975, ko ji je bilo 48 let. Takrat se je ločila od svojega moža, Gabriela Averyja in dosegla s tem rekordno šestnajsto ločitev. Izjava novinarjem: »Od šestnajstih mož mi jih je hotelo pet razbiti nos — in to samo zato, ker jim nisem bila zvesta...«

● Največkrat poročeni angleški kralj je bil Henrik VIII., ki je imel 6 žena. Nekaterih se je znebil preprosto tako, da jih je dal obglaviti. Manj znano pa je, da je bila njegova zadnja žena Catherine Parr (ok. 1512—1548) največkrat poročena angleška kraljica. Njen prvi mož je bil Sir Edvard Burg (umrl 1529 ali prej), drugi John Neville, lord Latimerski (umrl 1542 ali 1543), potem je prišel na vrsto kralj Henrik VIII., 3. marca 1547, pet tednov po Henrikovi smrti pa se je četrtič in zadnjič omožila s Thomasom lordom Seymourskim. Umrla je 7. septembra 1548, osem dni potem, ko je rodila četrtemu možu hčerko.

● Najdaljši zakon je trajal kar 87 let. Indijski raziskovalec in zdravnik Temulji Bhicaji Nariman in lady Nariman sta bila poročena od leta 1853 do 1940, vendar le po zaslugi indijske navade, da se poročajo že otroci. Oba sta bila pri poročnem obredu stara pet let. Sir Temulji (rojen 3. septembra 1848) je umrl avgusta 1940 v Bombaju, v starosti 91 let in 11 mesecev, vdova pa ga je za eno leto preživela. — James Frederick Burges (rojen 3. marca 1861, umrl 27. novembra 1966) in njegova žena Sarah Ann, rojena 11. junija 1865, umrla 22. junija

1965) sta se poročila 21. junija 1883 in sta leta 1965 praznovala 82-letnico poroke, dan zatem pa je slavljenska umrla. — Sovjetski časopisi so pisali o zakonskem paru Adamov iz Azarbejdžana, ki naj bi praznoval celo 102. obletnico poroke.

● Prvi je nehal kaditi — tako je ostalo zapisano črno na belem — 5. aprila 1679 v Turkuju na Finskem orožniški šef Johan Kastu. Tega dne je zapisal v svoj dnevnik: »Od danes naprej ne bom kadil! Za tiste čase, ko je malo ljudi v Evropi sploh poznalo tobak in užitek kajenja, je bila odločitev visokega policijskega funkcionarja za prebivalstvo Turkuja prava senzacija. Vendar se asketskemu uradniku ni bilo treba dolgo držati svojega junaškega sklepa: že mesec dni pozneje, 5. maja 1679, je umrl za srčno kapjo.

● Se nikoli se ni zbralo in enem kraju toliko ljudi z istim priimkom kot 18. oktobra 1969, ko je prišlo na povabilo zdraviliškega direktorja Heinza Müllerja v Müllerstadt v Vestfaliji (Zvezna republika Nemčija) na Müllerfestival več kot 2000 Müllerjev z vsega sveta. Tedaj so tudi izvolili za prvo in doslej edino »Miss Müller«, fotografsko laborantko Heidi Müller iz Düsseldorfa.

● In za konec še ena »priporočilna« za oba spola voznikov: Najdaljši sprehod si je privoščil Alcus Monteverde leta 1926. 59-letni plavalni učitelj je med 3. majem in 24. junijem prehodil v 79 dneh pot iz New Yorka do San Francisca (35000 km). Porabil je 23 parov čevljev. »Na sprehod« je šel zaradi stave za več kot 5000 dolarjev.

OBMOČNI HOROSKOP ALI

„V ZVEZDAH“

Med obilico pošte, ki smo jo ob začetku novega leta prejeli v uredništvu je bil tudi ta »horoskop«. Brez letnice za katero velja. Za vsak primer, da ne bi bilo prepozno, ga objavljamo že letos.

Ljudje različno verjamejo v ugibanja, še zlasti kaj piše v zvezdah. Vsakdo pa lahko v horoskopu najde to kar želi najti. Pa še to: nikarte se hudovati na horoskop, če se kakšna prerokba ne uresniči — menda bo še bolje, mar ne?

● BAI

Letošnje leto bo vse v znamenju balkanskih atletskih iger (BAI). Ker so se nekatera večja jugoslovanska mesta odrekla gostiteljstvu BAI je Celje ponudilo organizatorjem svoje možnosti: denarne, prostorske, organizacijsko kadrovske, gostinske, storitvene, protokolarne in druge. Le v rekordih in atletskih dosežkih ne more ponuditi preveč. V tolažbo velja zapisati, da BAI tudi niso olimpijske igre. Nerodno bi bilo, če bi za domačo atletiko izpadlo Bye-Bye.

● Industrijska tradicija

Najstarejša industrija na območju (v zvezdah ne piše za katere tovarne gre) je na začetku leta ugodno startala. Do polletja nekih bistvenih problemov ne bo, proizvodnja bo več kot normalno tekla, vključno z rastjo produktivnosti. Primeri pa se lahko, da bomo jeseni brali tudi takele razpise: ta išče skladiščni prostor, ta bančne premostitvene kredite, ta spremembo ekonomskega sistema in instrumentov.

● Varstvo okolja

Megla na novega leta dan — vse leto čisto ozračje. Ta najnovejši pregovor ima svojo utemeljitev. Ne sicer v tem, da bomo kaj ukrenili, da bi izboljšali ozračje pač pa v tem, ker za novo leto ni bilo smoga. Kako tudi, saj ga nihče ni prekomerno onesnaževal: tovarne so stale, ljudje spali na hladnem, ceste so bile skorajda brez vozil. Sklep torej na star pregovor: kakršen prvi dan v letu, tako vse leto.

● Celodnevna šola

Priloge na celodnevno šolo že tako kažejo, da se bo pomlad mogoče odločiti, da se uvedba celodnevne šole na eni izmed celjskih osnovnih šol odloži na prihodnje šolsko leto. Ni še docela znano kdaj prične ta »odložna odločitev« veljati, vsekakor pa ne bo veljala za nazaj. Saj ne gre za predpis o davku.

● Krst

Še naprej bo zagate povzročala neimenovana večika velenjska dvorana. Nekateri jo imenujejo »večnamenska«, kar pa je vsaka dvorana. Zlobneži ji pravijo »dvorana treh dolin«, kar pa geografsko ni točno. Menda bi bilo še najbolj primerno reči »Zal prenzka dvorana«.

● Ureditve zdravstva

Priloge na ključne ureditvene posege v organizaciji zdravstvene službe bodo končane že pomladi. Na pomlad je zato tudi že pričakovati ustanovitve sestavljene (ne: komplicirane) organizacije zdravstvenih delovnih organizacij, na jesen pa že lahko pričakujemo prve rezultate: ureditev okolja zdravstvenih zavodov.

● Regija

Pojem regije si najlažje razložimo s križanko: 1. vodoravno — išči skupni jezik, 1. navpično — usklajuj različne interese, 2. vodoravno — združi sredstva za skupne naložbe, 2. navpično — dogovarjaj se o skladnem razvoju na širšem prostoru itd. Da pa se pojem regije tudi drugače razloži: vsak konj vleče na svojo stran.

● Gospodarski tokovi

Ob koncu leta v občinski skupščini intenzivno razpravljati o devetmesečnem gibanju gospodarstva — v prihodnjem devetmesečnem obdobju intenzivno molčati o gospodarstvu. Spregovoriti o gospodarstvu tudi med letom ne obeta nič dobrega: preveč hvale ali pa sanacijske programe. Stabilizacijo napovedovati v začetku leta, ob koncu leta nanjo pozabiti.

● Semaforizacija

Letos bo prišlo do nove semaforizacije. Za žalcem so zdaj na vrsti še druga občinska središča. Ne bo motilo, če semaforji ne bodo postavljeni na križišču, saj nimajo več prvotnega namena. Zdaj gre menda bolj zato, da bi kar najbolj uskladili razvoj in uresničili policentričen. Utegne pa to povzročiti, da bo kdo zastal po nepotrebnem.

● Hoja po glavah

Če zelena luč na semaforju pomeni pristo pot, rumena izpraznitev križišča in utripajoča previdno vožnjo — potem je slednja namenjena zlasti celjski kulturi, ali vsaj njenemu delu. Vozniki ne gledajo radi, če kdo vozi »postrani« ali cik-cak eksperimentira na sicer dovolj širokem cestišču. Tradicija pa tudi ne moremo kar tako prelomiti — zato Celjani tokrat še ne bodo hodili prek prvega nadhoda.

● V znamenju Golovca

Med letom govoriti o Golovcu pomeni venomer misliti na številne športne, gospodarske, kulturne, zabavne in vsakršne druge prireditve, skratka na vizijo celjskega življenja. — Misli na Golovec pa pomeni govoriti o hitri prepočasni gradnji, ki ji ni videti konca. K sreči se vsaj ena streha že vidi!

● Sklepno znamenje

Pri dosedanjih horoskopih smo imeli opraviti z znamenji živalskega kroga (zodiaka). Tako azijski kot evropski astrologi imajo za temelj horoskopom znamenja živali, ki vsaka zase ima menda odločilen vpliv na značaj. Za naš horoskop pa smo vzeli le enajst znamenj različnih družbenih področij. Enajst zato, da bi se uresničile tiste prerokbe, ki si jih želimo, spustili pa smo eno zato, da to leto ne bo povsem takšno kot »v zvezdah«.

M

OGLASI

PRODAM

KUHINJSKA KREDENCO, belo, prodam. Baumgartner, Delavska 16, Celje.

KAVC in dva fotelja prodam. Prece, Celje, Ulica Bratov Vošnjakov 34.

TRAKTOR zavor 35 KM prodam. Silvo Poček, Završe 21, Grobelno.

OPEL REKORD rahlo karamboliran, ugodno prodam. Ogleđ mogoč vsak dan. Henrik Majcen, Socka 29, Strmec pri Vojniku.

PEC na trdo gorivo EMO-5 malo rabljeno in avto radio Blaupunkt, prodam ugodno. Ob železnici 6, stanova. nje 5.

ZIMSKI plašč prodam. Vprašati pri Jakobu Horvatu, krojaču, Celje, Trg Svobode 7.

KONJA prodam. Ivo Mirnik, tedlog 63, Celje.

KOSILNICO, obračalnik in »frezor« za traktor paskvali, prodam Franc Mak, Sešče 49, Prebold.

OTROSKI voziček, globok — italijanski, moder, žametni, dobro ohranjen prodam. Kopriva, Celje, Groharjeva 9, tel. 25-770.

HARMONIKO hohner, 4 glasno, 120 basno, prodam. Vlado Plaskan, Pohlina 2, Zalec.

ELEKTROMOTORJA, trofazna, 2 in 4 KM, ugodno prodam. Partizanska 54, Celje.

ZAGO 0,51 ugodno prodam. In več delov za fiat 1.5 t.

Jože Klavžar, Prevorje.

SKODO, letnik 1966, vozno, dobro ohranjeno prodam za 5.000 din, lahko na ček. Srečko Krajnc, Store 141.

ZASTAVO 750 karambolirano, novejši tip prodam. Dečman, Gornja vas 10, Sentvid pri Grobelnem.

OTROSKI voziček, rabljen (globok, sporten) prodam za 1.600 din. Ponudbe pod »Voziček«.

GRADBENO parcelo v Sentjurju prodam ali zamenjam za kakršnokoli stanovanje v Sentjurju ali Celju. Razliko doplačam. Informacije od 14. do 18. ure pri vrtarju PTT Celje.

V BLIZINI Cateških toplic prodam visokopritlično hišo. Cena 400.000 din. Do vselitve manjka 20 odstotkov gradbenih del. Vse informacije dobite na naslovu Robert Rančigaj, Kettejeva 10, 68250 Brežice.

SPORTNO motorno kolo ja. wa— Roadster 90, v brezhibnem stanju, registriran do avgusta 1976, prodam ugodno. Filip Sajovic, Trnovlje 59.

KOSILNICO minipaskana ali SEP in dva telička 14 tednov stara prodam. Ivan Tilinger, Črešnjevce 2 pri Vojniku.

TRAKTOR holder s kosilnico in plugom, 10 KM in telico 6 mesecev brejo, prodam. Ivan Povše, Letuš 111.

TELEVIZOR CB z anteno in stabilizatorjem, hidrofor s črpalko za vodo, kostonjeve kolje in novo peč kamina prodam. Ponudbe pod »Ugoden nakup«.

FIAT 750 in 125 PZ, novejša letnika, ugodno prodam. Zglasite se od 15. ure dalje pri Gornja, Goriška 1, Celje.

BULDOZER TG 50, brezhiben prodam. Leopold Pevec, Podgrad, nova hiša, Sentjur pri Celju.

SPALNICO rabljeno prodam. Ogleđ popoldne. Skof, Celje, Jenkova 20-A.

OMARO, kombinirano in kompletan tuš, prodam. Ponudbe pod »Tuša«.

FIAT 750 ugodno prodam za rezervne dele, rabljene zimske letne gume semperit,

prodam ugodno. Kompan, Plečnikova 4, nova hiša, ob ponedeljkih od 16. do 17. ure.

PRASICA težkega čez 200 kg prodam. Surenčan, Lava 17, Celje.

FIAT 750, letnik 71, brezhiben prodam Orač, Celje, Cesta na Ostrožno 2.

R4 katrco, novejši tip, prodam. Stanislav Samec, Lipovec 7, Skofja vas.

GOZD, 2 ha (tudi manj), ob Smartlinskem jezeru, primerno tudi za vikend ugodno prodam. Marjan Zgajner, Ulica Frankolovskih žrtev 34.

KOSILNICO, motorno s sedežem, dobro ohranjeno, ugodno prodam. Kincl, Grobelno.

AMI-8, letnik 70, motor 40.000 km, karoserija potrebna popravila prodam. Ponudbe pod »10 tisoč«.

TELEVIZOR, črno-beli RR Niš, še pod garancijo, zelo poceni prodam. Ogleđ: Celestinova 2, Poženel.

MANJSE stanovanje prodam ali dam v najem. Franc Perkovič, Ipavčeva 11.

VEČ GOZDNIH PARCEL za gradnjo vikenda prodam. Dostop z avtom, elektrika v bližini. Ponudbe pošljite pod oznako »Vikend ob ribniku«.

DVA RABLJENA kavča, omara, mizo, dve peči na olje, kombiniran stedičnik na plin, ugodno prodam. Zalec, Savinjska c. 49.

KUPIM

KAVC, dobro ohranjen kupim, Marija Gros, Završe, n.h. Grobelno.

SPACKA, dobro ohranjenega kupim. Miran Sergan, Mariborska 24, Celje, telefon: 24-118.

TRAKTOR paskvali, rabljen, kupim. Ponudbe s ceno pošljite na naslov: Martin Komučar, Tevče 8-a, Laško.

MANJŠO staro hišo, lahko s popravilom in nekaj zemlje kupim. Ponudbe pošljite pod oznako »Kozjansko — z občino Sentjur in Smarje«.

POLTOVORNI avto hanomag mercedes kupim. Ivan Kumer, Jakob, Sentjur.

STANOVANJA

STROJNI inženir išče opremljeno in ogrevano sobo v Celju. Ponudbe pod »Možne instrukcije«.

MLADA kmečka zakonca dobita na deželi na manjšem

V vsak dom
NOVI
TEDNIK

posestvu stanovanje. Možnost dedovanja. Ponudbe pod »Srečno 1976«.

UPOKOJENEC kupi enosobno stanovanje ali vzame v najem. Tudi gre v skupno gospodinjstvo k upokojenki, Zgornja ali Spodnja Hudiinja ali bližina Ponudbe pod »Gotovina«.

SOBO v Celju išče pošteno deklo. Najemnino plača za 6 mesecev vnaprej. Ponudbe pod »Poštenas«.

SOBO išče mirno deklo, nekadička. Plača dobro vnaprej. Ponudbe pod »Mirnas«.

UPOKOJENCI POZOR! Soba v pritličju 5x6, zamenjam za sobo v prvem nadstropju. L. Cvetko, Muzejski trg 8, Celje.

STANOVANJE nudim moškemu od 45 do 60 let, nekadičcu. Ika Zimšek, Hribar-

jeva 9, Celje.

STANOVANJE v okolici Celja nudim tistemu, ki mi plača najemnino za 5 let vnaprej. Druge informacije dobite pri Zagar, Celje, Ljubljanska 62.

STANOVANJE išče mlada družina, za dobo 2 ali 3 leta. Plača najemnino vnaprej v devizah. Ponudbe pod »Devizes«.

DVOSOBNO, neopremljeno stanovanje za 3 leta, v Celju, Petrovčah, Zalcu z okolico iščem. Najemnino plačam vnaprej po dogovoru. Javite na telefon 24-533.

ZAPOSILITEV

ZENSKO ali mlajšo upokojenkico iščem za varstvo dveh otrok. Stanovanje in hra-

na zagotovljena. Informacije pri Nadi Roter, Priskopa pri Vranskem.

RAZNO

Avto moto društvo Slander prične v ponedeljek, dne 19. januarja 1976 tečaj cestnoprometnih predpisov. Prijave sprejema Avto moto društvo Slander Celje, Ljubljanska 37, vsak dan od 6. do 18. ure, v soboto od 7. do 12. ure. Vabljeni.

DNE 4. januarja je bilo izgubljeno krzno — 2 kuni, na poti od Tomšičevega trga do hotela Celeia. Poštenega najditelja prosim, da jo vrne proti nagradi na naslov: Pavič, Cinkarnaška pot 12, Celje.

Prema, ki ostane

jubilejna merz kava

ZAHVALA

Ob nenadomestljivi izgubi našega dragega moža, očeta in starega očeta

Valentina Mirnika

se zahvalujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki so nam v težkih dneh stali ob strani, nam pomagali, izrazili sožalje, darovali vence in cvetje ter pokojnega spremili na njegovi zadnji poti. Posebej se zahvalujemo sosedom za nesebično pomoč, zlasti družinama Podergajs in Kračun, kolektivom Metke, Elektro-skupne službe, Železarne Store in č. duhovniku za pogrebni obred.

Vsi njegovi.

Pristava, 5. januarja 1976.

SIPO

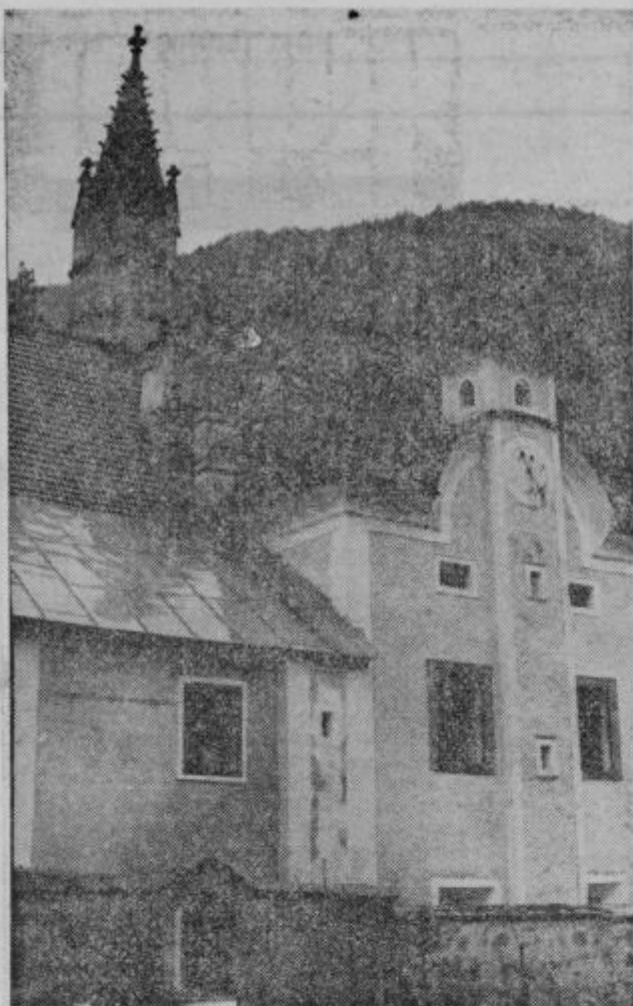
STROJNA INDUSTRIJA

63311 ŠEMPETER V SAVINJSKI DOLINI

Verjetno še ne veste, da razširjamo svojo dejavnost. Zato potrebujemo še več novih delavcev, ki bodo imeli velike možnosti za razvoj svojih delovnih sposobnosti: Koga vse potrebujemo:

- VEČ VARILCEV
- VEČ OSTRILCEV ORODIJ
- VEČ KLJUČAVNIČARJEV IN STROJNIH KLJUČAVNIČARJEV
- VEČ REZKALCEV
- VEČ STRUGARJEV
- VEČ ORODJARJEV
- VEČ NEKVALIFICIRANIH DELAVCEV Z MOŽNOSTJO PRIUČITVE
- VEČ STROJNIH TEHNIKOV IN INŽENIRJEV ZA DELO V RAZVOJU IN PRIPRAVI DELA

Ste že kdaj pomislili, da imate možnosti za dobro zaposlitev takorekoč doma, ali v neposredni bližini vašega kraja. Naj velja to vabilo tudi za vse, ki bodo te dni prišli iz tujine na dopust. Možnosti dobrega dela in napredovanja so pred vami. Naj opozorimo samo na odlične delovne razmere, na urejeno družbeno prehrano. Posebno so ugodni pogoji za napredovanje na delovnem mestu. Ne pozabljam tudi na stimulacijo, posebej pa opozarjamo na možnosti strokovnega izpopolnjevanja v tečajih, ki jih organiziramo v delovni organizaciji. Ali že veste, da odpelje iz Šempetra vsakih 10 minut avtobus? Kaj vam torej še brani, da ne izkoristite možnosti za dobro delo?

VSI SMO ODGOVORNI

En podpis za obe sliki: dva spomenika naše civilizacije. Zgornji posnetek je iz Jurkloštra.

Kdor se je zadnje čase peljal skozi ta slikovit kraj, je imel kaj videti. Ruševine nekdanjega samostana kartuzijanov so pričele ogrožati že stanovalce, ki stanujejo ob cerkvi. Spodnji posnetek pa bodo dobro poznali Celjani. Hiša je med Zidansko ulico in Muzejskim trgom. Njeno »obličje« samo dovolj zgovorno komentira naš odnos do tega, kar imamo. Pa še sreča, da poznamo denar, se lahko vsaj nanj izgovarjamo, češ, saj ga nimamo. Doklej bomo tako deficitni v odnosu do kulturno zgodovinskih spomenikov?

Foto: D. MEDVED

SKOK ČEZ LUŽO (20)

LETI, LETI BOEING!

Zapiski z enomesečnega potepanja po ZDA

Naj za predah danes zapišem odgovor na vprašanje, ki mi je bilo večkrat postavljeno: kako je potovati v Ameriko?

Enostavno!

Vozovnica za redno linijo je zelo draga, tako da se je seveda bolje odločiti za čarter polet, katerega cena je približno tretjina vrednosti redne vozovnice. Tudi Američani slovenskega porekla priletijo k nam praviloma z čarterskimi avioni. Avion, s katerim sva z ženo potovala v ZDA, je poletel iz Beograda. V naše glavno mesto sva prispela s prvim jutranjim avionom iz Ljubljane, ker so nam sporočili, da bodo opoldne poleteli iz Beograda v Chicago. To pa je pomenilo čakati štiri ure v neprodušno zaprti restavraciji beograjskega letališča sredi meseca julija. Neznosno! Brez klimatskega hlajenja s šunko z jajci po 30 dinarjev! In toplim pivom seveda. Ob 11. uri nas je naš lju. bi JAT presenetil z novico, da bomo odleteli šele ob 16. uri. Naslednja novica ob 15. uri: Polet v ZDA bo ob 19. uri. Odleteli smo ob 21. uri. Polnih devet ur zamude, ker je pač JAT-ovo letalo prispevalo iz Indije z zamudo. Nikar pa ne mislite, da se je 150 potnikom kdo opravičilo. Šele pilot Boeinga 747 je povedal, zakaj tolikšna zadržana. Po enournem posedanju v oddelku brezcarinske cone (ki je smešno majhen) in pitju »prašičje« dragih pijač smo le doživeli, da so nas spustili k letalu. Priljago smo oddali že dopoldne, vendar je moral vsak potnik pred vstopom v avion pokazati svoj kos prtljage, ker sicer neznanega kovčka ne bi vkrcali. Varnost!

Stewardese so bile daleč od tistega, kar si pod tem nazivom predstavljamo. Ko sem eno od njih globlje pogledal v oči, sem bil takoj kaznovan. Na višini 10.000 metrov je vsebina skodelice s črno kavo (obupnega, neponovljivega okusa) pristala na mojih hlačah, tako da sem na ozemlje ZDA stopil s čudovitim rjavim madežem na svetli obleki. Polet sam ni bil zanimiv, počutiš se pač tako kot v udobnem avtobusu na popolnoma gladki cesti. Ker je Boeing veliko letalo, nas je le nekajkrat »pošteno streslo«. Nekatere starejše potnike je bilo strah, vendar takšno »tresenje« ne traja dolgo. Potnik poleg mene je bil ves prepoten in me je pogledal povsem resno, ko sem mu omenil, da ne bi bilo dobro, če odpira okno. Prileteli smo nad Severno Irsko in pristali na Chanonu. Pri poletu v ZDA mora avion pristati na Severnem Irskem, medtem, ko opravi pot iz Chicaga direktno brez

vmesnega pristanka. Vzrok je v tem, da imajo v Chicagu tako dolgo pisto, da se lahko avion preskrbi z gorivom za prekooceanski polet, v Beogradu pa je še nimamo. Namreč, na kratki pisti se preobremenjen ne bi mogel dvigniti pravočasno.

Kot sem že zapisal, je polet dolgočasen, ker si visoko nad oblaki, v avionu pa ni druge zabave, kot da se sprehodiš k pi-

Piše MILAN SENIČAR

lotu v kabino. Tu je vse polno instrumentov, posadka pa se med rednim delom pogovarja seveda o nogometu, navigator pa je reševal križanko. Dolgočasno pa ni na rednih progah. Tako ti na poletu s švicarsko kompanijo prikažejo dva celovečerna filma najnovejše proizvodnje, na razpologo pa so tudi različne pijače. Na čarterju je drugače. Kot pijačo dobiš samo kislavo in brezalkoholne pijače, ostalo pa moraš plačati. In sicer v dinarjih — dokler si nad jugoslovanskim ozemljem, potem pa v markah ali dolarjih. Torej, pili nisimo. Hrana (kosilo in večerja) je topla, to pa je tudi vse, kar

lahko pohvalnega zapišem o tistih mini zrezkih in dodatkih, ki ti jih lično servirajo.

Ne vidiš ničesar razen ogromnega morja oblakov, nizko pod sabo. Seveda, če je oblačno. Zapomni! Pa sem si predvsem dva čudovita prizora. Prvi je bil, ko smo ob treh zjutraj prileteli nad Chicago. Morje, preproga luči, ki se razteza od obzorja do obzorja. Neverjeten prizor, ki bi ga imel za izmišljenega, če bi ga videl na filmu. Samo nad v Chicagu je bil sijajen, barvno preprogo, smo leteli celih osem minut. Drugi prizor: oblaki so se razbistili in globoko pod seboj smo videli Grenlandijo, Nepopisno. Potrebno je samo videti. Pristanek v Chicagu je bil sijajen, medtem, ko nas je v Beogradu pričakalo neurje z bliski in močnim dežjem. Potniki smo ob pristanku med to ujmo iz srca zaploskali pilotu.

Letališče v Chicagu je ogromno, neverjetnih razmer, prav takšno kot srednje veliko mesto.

Pred pristankom smo še izpolnili obvezne formulare z vprašanji v angleščini (pod skrbnim vodstvom mikroфона). Seveda je obvezno vprašanje, če nosiš kakršnokoli hra-

no živalskega ali rastlinskega izvora. Strogo prepovedano. No, kljub temu sva pri mnogih videla smesni doručki, paštete, kruh in podobno. Seveda je vse romalo v carinski koč.

Nato so se odprla vrata in pričel sem iskati primeren stavek, ki ga bom izrekel, ko prvič stopim na ameriška tla. Pa ni bilo nič. Kot podivjana reka so se vsuli potniki po stopnicah in le ovratnik stewardese me je zadržal, da nisem »pristal« namesto stopil na ozemlje ZDA. Mnogo manj pa so bili podivjani sopotniki, ko je bilo potrebno h končni potnega lista, kjer so pač deževala vprašanja v angleščini. Ker sem se prej naučil nekaj obveznih odgovorov, ni bilo težav in končno sva prišla pred debelega in prijaznega ameriškega carinika. Morda zato, ker sva bila prva, ali pa zato, ker sva bila še mlada (po videzu vsaj) si je mislil, ta dva že nič nimata. Na drugi strani carinske kontrole pa nas je že zapljusnila množica čakajočih, ki so prav tako kot mi preždeli na letališču devet ur. Torej devet ur zamude in dvanaest ur poleta. Nato pa še sedem ur z avtomobilom do Clevelanda.

(se nadaljuje)

Obe sliki sta z letališča v Chicagu, ki je eno največjih na svetu, saj pristane oziroma vzleti letalo vsako minuto. Na njem pristajajo tudi »jumbo-leti«.

NOVI
tednik

1

NOVI TEDNIK — Glasilo občinskih organizacij Socialistične zveze delovnega ljudstva Celje, Laško, Slovenske Konjice, Sentjur, Smarje pri Jelšah in Zalec — Uredništvo: Celje, Gregorčičeva 5, poštni predaj 161; Naročnina in oglasi: T. V. kongresa 10 — Glavni in odgovorni urednik: Bojan Volk; tehnični urednik: Drago Medved — Redakcija: Milan Boljare Krašovec, Mateja Podjed, Milan Seničar, Damjana Stamejčić, Zdenka Stopar, Milenko Strašek, Janez Vedec, Tone Vrabi — Izhaja vsak četrtek — Izdaja ga CGP »Delo«, Ljubljana — Rokopisov ne vračamo — Cena posameštevilk 2 din — Celoletna naročnina 75 din, polletna 37 din. Tekoči račun 50102-601-20012, CGP »DELO«, Ljubljana. Telef. uredništvo 22-369 in 23-105, mali oglasi in naročnina 22-806.